ÇIKTI

Türkiye Tekelci Kapitalizmi ve Yapısal Bunalımın Nedenleri
Taylan Işık
Yeni Dönem Yayıncılık

İlk baskısı Ocak 1997'de yayınevimizden çıkan Türkiye Tekelci Kapitalizmi ve Yapısal Bunalımın Nedenleri kitabımız, genişletilmiş yeni baskısıyla yeniden sizlerle.

Yazarın Türkiye ve Kürdistan'da kapitalizmin günümüze kadarki gelişmesini çeşitli yönleriyle ele alıp incelediği bu eserde görmüş olduğumuz şey, kapitalist üretim tarzının 1980'lerden sonra içine girdiği bunalım geçici değil, yapısal karakterde olduğudur.

Devlet-tekel bütünleşmesinin gerçekleştiği Türkiye ve K.Kürdistan kapitalizminde üretim araçlarının ve emeğin ileri derecede toplumsallaşması, en sonunda bunların kapitalist kabuklarıyla bağdaşamadıkları bir noktaya varmasına neden olmuştur. Bugün, Türkiye ve K. Kürdistan'da bu kapitalist kabuk, üretici güçlerin gelişiminin önündeki en büyük engel durumuna gelmiştir. Bu nedenle, Türkiye ve K. Kürdistan halkları ya bu kapitalist kabuğu kırarak üretici güçlerin gelişiminin yolunu açacaklar ve böylece gerçek uygarlığa, sosyalizme doğru yol alacaklar ya da çöküşe doğru gidecekler. İlerlemek için sosyalizme doğru yol almak gerekir…

Türkiye ve Kürdistan'da, kapitalist üretim tarzının, 1980'lerden itibaren içine girmiş olduğu bunalımın geçici değil, kalıcı ve yapısal karakterini açıklayan kitap, 1920'li yıllardan günümüze Türkiye ve Kürdistan'da kapitalizmin günümüze kadarki gelişmesini çeşitli yönleriyle ele alıp inceliyor.

Yayınevimizden isteyebilirsiniz.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

24 Ekim - 7 Kasım 2018 / S 60 / 1 TL

BURJUVA İKTİDARI YIKALIM EMEĞİN İKTİDARINI KURALIM

Gerçekleri yok sayma, ters yüz etme, olduğundan farklı gösterme, inkar etme faşizmin genel özelliklerindendir. Tekelci kapitalizmin, Alman çelik tröstlerinin sadık bekçi köpeği Hitler, kendisini ve partisini "Nasyonal Sosyalist" biçiminde tanıtarak yalan ve demagojide faşizmin ne kadar ileri gidebileceğini gösterdi. Faşizmin propagandası yalan ve demagoji üzerine kuruludur her zaman.

Kitleleri aldatmak, oyalamak, gerçek sınıf temellerini, hangi sınıfa hizmet ettiklerini kitlelerden gizlemek için buna ihtiyaçları var; hem de fazlasıyla. Faşizmin propagandasında tehdit, yalan ve demagojiyle el ele gider.

Türkiye'de dinci faşist iktidar, tarihin çöplüğündeki muadillerinden farklı olmak bir yana, onların "zengin" deneyimlerinden fazlasıyla yararlanıyor. Yalan ve demagojide onlardan geri kalır yanları yok. Son yalan, "ekonomide krizmriz yok" ve "ekonomi dengesini bulmaya başladı" biçiminde. Dinci faşist iktidarın tepesindekiler bu yalan ve demagojiyi toplumun gözlerinin içine baka baka söyleyebiliyorlar. Oysa krizde en kötü durum henüz yaşanmadı diye raporlar önlerinde duruyor.

Onca çabaya, faiz indirimine, teşvike rağmen (düşünün, bireysel emeklilik sisteminden çıkışlar yasaklanırken tek istisnayı konut alanlara tanıdı hükümet) temel dayanakları haline gelen inşaat sektörü kelimenin gerçek anlamıyla çöküşte. İnşaat devleri peş peşe konkordato ilan ediyor. Konut ve inşaat stokları çığ gibi büyüyor. Bu, iktidarın neredeyse her türlü imkan ve ayrıcalığı sunduğu bir sektörün durumu! Diğer sektörler?

Rakamlar vermeye, kanıtlar sunmaya gerek yok. Burjuva sınıfın içinden yükselen seslere bakmak yeter. İşte bir örnek. Ankara Sanayi Odası Başkanı bir toplantıda kelimesi kelimesine şunları söylüyor:

"Türkiye ekonomisi sanılanın aksine ABD Başkanı Donald Trump'ın Ağustos ayında attığı tweetle sıkıntıya girmedi. O tweetten önce de piyasada borçların ödenmesi ve tahsilatlarda çok ciddi sıkıntılar vardı. Trump, Türkiye'ye yaptığının daha ağırını, üstelik de hakarete varacak düzeyde Almanya'ya yaptı ancak kriz yaşanmadı. Bizde dolar 7,5 liraya tırmandı. Çünkü deniz zaten tükenmişti. İsraflarımızı karşılayabilecek halimiz yoktu... Rekabet edemez hale düşen sanayici, üretimi bırakıp daha kârlı olan inşaat ve AVM yatırımlarına yöneldi. İmalat yapamaz hale geldik."

Başkan böyle konuşunca cemaat eteğindeki taşları tümden döküyor. ASO Meclis Üyelerinden bir kişi tabloyu şöyle tamamlıyor:

"*Dış faiz yüzde 2,5 düzeyindeyken Hazine'nin yüzde 7,5 faizle borç bulması başarı değil, vahim durumdur. Türkiye uluslararası piyasalarda adeta tefecilerin eline düştü.*"

Bunlara eklenecek tek şey şudur: Türkiye tekelci kapitalizminin bunalımı yeni değil, geçici de değil. Tekelci kapitalist ekonomi 1970'li yılların sonlarından itibaren yapısal bir bunalım içine girmiştir ve bu yapı, aralığı giderek sıklaşan periyotlarla, dönem dönem şiddetli krizler içine girmektedir. Şu anda tanık olduğumuz kriz işte böyle bir krizdir. Kriz Türkiye'yi emperyalist tefecilerin eline düşürmüş.

Kapitalizm sınırları içinde kalarak, emekçi sınıfların yaşamını karartan bu ekonomik krizlere son vermek mümkün değil. Krizlerden çıkışın tek yolu, bankaları, toprakları, fabrikaları ve diğer üretim araçlarını toplumsallaştırmaktır.

Buna ancak devrimci bir hükümet, kendini hiç bir yasayla sınırlamamış bir devrimci hükümet girişebilir ve başarabilir.

Burjuvazinin iktidarının yıkarak emeğin iktidarını kurmak artık bir zorunluluk haline gelmiştir.

Devrim

>>Editör...

DEVRİMİN DOĞUŞ BELİRTİLERİ

Türkiye ve Kürdistan'da egemen toplum biçimi yani burjuva toplum, derin bir kargaşalık içinde. Ekonomik krize politik kriz eşlik ediyor. Marksist literatürde ekonomik ve politik krizin aynı dönemdeki varlığı, devrimci durum olarak tanımlanır.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci durumun varlığı artık kolay kolay yadsınamıyor. Dahası, sınıf savaşı, derinleşip yaygınlaşarak iç savaş düzeyine ulaşmış durumda.

3

Kesişme Noktası — C.Dağlı 2
Bir Telaş Bin Korku — Umut Çakır 4
İki Kitap Bir Tekel — Aybel Gül 5
Gençlik Devrim İstiyor Barış Değil — Taylan Işık 6
Ticaret Savaşları: Cehenneme Hoşgeldiniz — Ali Varol Günal 8
Gelene Selam Olsun — Kenan Kızıl 9
Venezuela: ABD Emperyalizminin Hedefinde — Çeviri 11

KESİŞME NOKTASI

BAŞYAZI

C. Dağlı

Tarih, yeni bir kesişme noktasında. Bunu anlamak Türkiye ve Kürdistan toplumun önündeki sorunu ve çözümü anlamak demektir. Bunu anlamak, tam ve genel bir ayaklanmanın zorunluluğunu anlamaktır. Yeni bir hayat için devrimin güncelliği ve zorunluluğu bununla anlaşılabilir.

Tarihin yeni bir kesişme noktasında olması yerel, lokal değil, globaldir. İnsanlık kapitalist dünyada, büyük ve köklü bir tarihsel dönüşüm zorunluluğuyla karşı karşıya. Dünyanın içinde bulunduğu durum, toplumsal yıkım ve çevre krizi, karşı karşıya olduğumuz bütün yaşamsal sorunlar, dünyanın devrimci dönüşümü zorunluluğunu yeterince ortaya koyuyor. İşçi sorununun çözülmemiş olması diğer tüm sorunların büyümesini derinleşmesini ve şiddetlenmesini getiriyor. Bu şu anlama gelir ki, işçi sorununun çözümü, yani ücretli emek sisteminin yerle bir edilmesi, yıkılması sorununu, yani toplumsal devrimin zorunluluğu kendini herkese dayatmıştır.

İçinde bulunduğumuz tarihsel koşulların bir özelliği, proletaryanın ve proleter olmayan emekçilerin isteklerinin çıkar ve özlemlerinin bir noktada kesişmesidir. Bu yüzden kapitalizmin ezdiği toplumun geniş bir kesimi anti-kapitalist eylemlere katılıyor. İşçilerin istek ve eylemlerinin diğer emekçilerle bir noktada kesişmesi, işçi sınıfı hareketinin sınıfsal istek ve hedeflerinin halk yığınlarının oluşturduğu hareketin içinde kaybolması, sulanması anlamına gelmez ve gelmemeli. İşçi sınıfı halk hareketine, ayaklanmaya kendi istekleri, kendi sınıf örgütleriyle katılır. Ancak bundan sonradır ki, bütün emekçilerle aynı ve ortak düşmana karşı genel ve ortak olanı ortaya koyar. İşçi sınıfı bütün durumlarda sosyalizm uğruna savaşarak bağımsız sınıf çizgisi izleyebilir halka ve devrime önderlik edebilir.

Kapitalizmin ezdiği toplumun ezici çoğunluğunun isteklerinin bir noktada kesişmesi, büyük bir tarihsel olayın patlak vermesidir. Toplumsal devrimin bir yöntem olarak kendini dayatması veya kendi zorunluluğunu herkese kabul ettirmesi mücadele alanları olarak sokakları her zamankinden daha belirgin olarak ön plana çıkarır. Proletaryanın ve kadınların kurtuluşu için Kürdistan sorununu çözümü, çevre sorununun çözümü, krizin çözümü için ortak adres, sokaklardır. Ezilen ve sömürülenlerin ayrı ayrı bir dere gibi akan güçlerinin, sokakta, eylemde, ayaklanmada deyim yerindeyse bir nehirde birleşmesi, her bileşenin gücünden çok daha büyük bir gücün oluşmasını getirir. Ortak güç ve kavgadan burjuva egemenliğini yerle bir eden büyük bir devrimci enerji doğar.

Tarihsel gelişmenin kesişme noktasını Gezi'de de görebiliriz. Haziran Gezi Halk Ayaklanmasında emekçilerin, çeşitli toplumsal grupların ve bireylerin istek ve çıkarları bir noktada kesişti. Milyonlarca insanı aynı ve ortak düşman faşizme ve sermayeye karşı devrimci mücadele birleştirdi. Geniş halk kitlelerini ancak yönetici sınıfa ve devletine karşı mücadele birleştirebilir. Tümünün istekleri egemen olanla çelişki ve çatışma halinde. Ekonomik ve siyasi gücü elinde bulunduran burjuvazi emekçilerin, ezilen halkların, kadınların gelişmelerinin ve kurtuluşlarının önünde engel oluşturuyor. Böylece ortak nesnel toplumsal çıkarlar temelinde tüm ezilen ve sömürülenler tam da bu noktada egemen güce karşı birleşti.

Haziran ayaklanmasını oluşturan güçler, işçiler, diğer emekçiler, kadınlar, gençler, köylüler, aydınlar, Kürt halkı ve tüm ezilen halklar her biri kendi isteklerini Gezi öncesi ayrı ayrı ifade etti ve birbirlerinden ayrı olarak hareket etti. Ayrı dolayısıyla düşmanları karşısında güçsüz kalmaları yüzünden hiçbiri de bir sonuca ulaşamadı. Bu durum, hepsi için güçlerini birleştirme, daha güçlü hareket etmeleri için bir dürtü rolü oynadı. Kitleler birbirlerinden ayrı olarak kazanamayacaklarını yaşayarak öğrenmişti. Yaşam öğreticidir. Böylece herkes güçlerini Gezi'de birleştirdi.

O günden bu yana ortaya çıkan gelişmeler yeni bir kesişme noktasına doğru ilerledi. Milyonların toplumsal koşullarının kötüleşmesinin yanında siyasal saldırıların en ağır biçimde sürdürülmesi, kapitalizmin ve faşist devletin ezdiği kitleleri güçlerini enerjilerini ve mücadelelerini birleştirmeye zorluyor. İnsanlar bir kez daha sokağa birleşik bir güç olarak çıkacaktır. Bu defa Gezi'nin ve sayısız eylemin dersleriyle yüklü olarak hareket edilecek ve kazanmak için savaşılacak. Yaklaşan birleşik ve genel ayaklanma, öncekilerin ikinci baskısı olmayacak, fakat öncekilerin omuzları üzerinde yükselecektir. Tabii kendi devrimci kitle örgütlerini yaratarak!

Devrimci durum ve ayaklanma devrimci örgütlenmeler yaratır. Bu örgütler, devrimci durumla bağıntılı olarak, Gezi'den önce oluştu. Çok sınırlı ve zayıf olmakla birlikte işçi komite ve konseyleri ve halk meclisleri biçiminde örgütlendi. Böylelikle gelişen devrimci yığın hareketi bir çok yerde örgütsel bir biçim aldı. Mücadelenin ve gelişmenin eğilimi bu tip örgütlerin hızla artacağı yönündeydi. Gezi Haziran halk ayaklanmasında komiteleşme, devrimci yığın örgütlenmesi çeşitlilik gösterdi. Ve çeşitli ad ve çalışmalarla kendini ifade etti. Kararların alınmasında ve geniş kitlenin harekete geçmesinde doğrudan bir rol oynadılar. Yeni bir tarihsel girişim tüm bu örgütlenmeleri iyice canlandıracak ve ön plana çıkaracaktır.

Devrimci dönemlerin ortaya çıkardığı sınıf örgütleri, yığın örgütleri ayaklanma öncesi mücadele örgütleridir. Mücadele yüksek biçimlerine doğru ilerledikçe, mücadele örgütleri de buna bağlı olarak yüksek biçimler alırlar. İktidarın emekçilerin eline geçmesiyle, bu örgütler yeni bir toplumun inşasının organları haline gelirler. Geçici Devrim Hükümeti, bu organlara dayanarak, en enerjik, en devrimci önlemlerini hayata geçirebilir.

Bugün işçi meclisleri, halk meclisleri, kadın meclisleri vb. adı altında belirli bir yaygınlık eğilimi gösteren devrimci mücadelenin oluşturduğu bu örgütler, Leninist Parti tarafından neredeyse otuz yıldır işçi komite ve konseyleri ve devrimci halk komiteleri biçiminde ortaya kondu, savunuldu ve hayata geçirilmeye çalışıldı. Hangi isimle oluşturulursa oluşturulsun, bu tip örgütlenmelerin sınıf kavgasındaki önemi öncelikle devrimci komünizm tarafından ileri sürülmüş ve savunulmuştur. Şu farkla ki, diğerleri, devrimci mücadele örgütlerini, iktidarı ele geçirme somut hedefine yönelteceklerine, günlük talepler mücadelesi, özyönetim organları olma görevleri, kısacası mücadele araçlarını etkisizleştiren ne varsa onunla yükümlü kılıyorlar. Bu, devrimci örgütleri gelişmeden öldürmektir; emekçileri devrimci mücadele araçlarından yoksun bırakmaktır.

Dönemin devrimci yığın örgütleri karşısında alınan tavır, konan yaklaşım, son derece bilinçsizcedir. Örgütler onları yaratan koşullardan, ortam ve ilişkilerden bağımsız olarak ele alınırsa bu örgütlenmelerin varlık nedenleri ve misyonları anlaşılmaz. Devrimci örgütlenmelerden, genel olarak komiteleşmeden sözedenler bu örgütlerin devrimci durum şartlarında oluşturulan örgüler olduğunu akıllarına bile getirmiyorlar. Devrimci durum örgütlerinden söz edip devrimci durumu kabul etmemek bir çelişkidir. Olgulara bilinçsizce bir yaklaşımdır. Devrimci duruma bilinçlice yaklaşımın önemi şuradadır ki, mücadele örgütleri devrimle bağı içinde değerlendirilir. Ve asıl misyonları ancak bu bağ içinde anlaşılabilir.

Bunun başka bir önemi de var. İşçi komiteleri (fabrika, işyeri komiteleri, isyan komiteleri vb.) parlamenter örgütler değildir. Burjuva temsili organlardan daha yüksek ve daha üstün organlardır. Bu tip örgütleri her alanda oluşturmak için çaba göstermeliyiz. Devrimi başarıya ulaştırmak için bu örgütleri yaygınlaştırmak zorundayız. Mücadele örgütleri devrim kavgasında, kitlelerin en büyük dayanağı olacaktır.

Tarih yeni bir kesişme noktasında. Bu noktada büyük bir tarihsel olay gerçekleşir. Bu noktada büyük bir tarihsel dönüşüm yaşanır.

Ev Baskınları Ve Gözaltılar

9 Ekim gecesi ve 10 Ekim sabah saatlerinde pek çok yerde baskınlar ve gözaltılar yaşandı.

Amed merkezli 8 ilde gazeteci ve siyasetçilerin evlerine düzenlenen polis baskınında aralarında HDP Diyarbakır İl Eşbaşkanı Mehmet Şerif Camcı, gazeteciler Abdurrahman Gök, Kibriye Evren, Esra Solun Dal ve Semiha Alankuş, TJA çalışanı ve Jineoloji yazarı Figen Aras ile DTK Eşbaşkanlık Divanı üyesi Hilmi Aydoğdu ile diğer Eşbaşkanlık Divanı üyelerinin de olduğu yaklaşık 100 kişi gözaltına alındı.

Evleri basılanlar arasında Mücadele Birliği okurları da bulunmakta. Gece saat 01.15'te başlayan ve polisin PKK/KCK operasyonu diye belirttiği arama yaklaşık 1 saat sürdü. Yüzü maskeli özel harekatçılar silahlarıyla ev sakinlerini yerde tutarken, diğer polisler evde arama yaptı. Yapılan aramalarda eşyalar dağıtıldı, kitaplar ve mektuplar tek tek karıştırıldı. Gözaltına alınanların evlerinden bazı kitaplar da alındı. Gözaltı yapılmayan evlerden ise herhangi bir şey alınmadı. İstanbul'da da aynı operasyon kapsamında gazeteci Semiha Alankuş evinden gözaltına alındı. Alankuş'un Diyarbakır'a getirileceği öğrenildi.

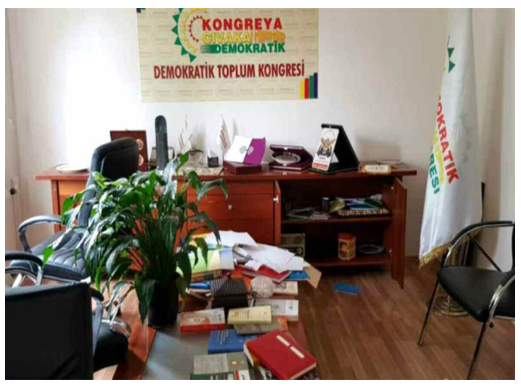

Operasyonlarda; Diyarbakır'da 80, İstanbul'da 3, Van'da 2, Şırnak, Urfa, Batman, Mersin ve Mardin'de ise 1'er kişi olmak üzere toplam 90 siyasetçi, gazeteci, hukukçu ve sivil aktivist gözaltına alındı.

Ayrıca İstanbul, Gebze, Bursa ve İzmir'de EKİM hareketinin ve Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) kurucu kadrolarından Teslim Demir'in (Sinan) İzmir Buca'daki cenazesine katıldığı gerekçesiyle çok sayıda kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında Mücadele Birliği okurları da bulunurken, gözaltılar adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Yaşamlarımızı Dahi Sömürüyorlar

"Gelip karşıma pis pis sırıtma hayat. Ben sana yenilmedim. Sevdiklerim diz çöktürttü senin önünde bana. O yüzden kalkamıyorum. Ama şimdi sus güneşi çek üzerimden. Gözlerimi alıyor uyuyamıyorum. Ve sustur şu başımda öten kuşları. Sessizlik. Biraz huzura ihtiyacım var. Sonsuz bir uykuya hasretim. Ve asla sevinme ilk rauntta nakavt ettim diye. İkinci raunt Azrail ile hadi gel zaman geldi. Ertelemenin anlamı yok. Yenilenin canı cehenneme"… "Sabah beni bir ağaçta asılı bulacaklar. Önce yalandan ağlayıp sonra unutacak herkes"…

Böyle yazıyor Gazi Mahallesi'nde Kent Ormanı'nda kendini asmadan önce atanamayan genç bir öğretmen…

Adı Ersin Turan, Dersimli… Sınıf öğretmenliği okuyan 32 yaşındaki Ersin, atanmayı bekliyordu. Okulunu bitirene kadar geçimini sağlayabilmek için çeşitli işlerde çalışan Ersin Turan, atamasını beklerken de İstanbul'da inşaat işlerinde çalışıyor, memleketinde yetiştirdiği nohutları satabilmek için müşteri arıyordu.

Ersin Turan, 14 Ekim Pazar akşamı sosyal medya hesabında yukarıdaki mesajı paylaştıktan sonra, hayatına son verdi. Borçlar, geleceksizlik ve umutsuzluklar nedeniyle bunalıma girerek hayatına son veren genç öğretmenin cebinden 10 lira çıktı…

Yaşama tutunmak için çabaladığını söylüyor arkadaşları. Ancak sömürüye dayalı bu sistem sadece emeğimizi değil, umutlarımızı, geleceğimizi, yaşamlarımızı dahi sömürüyor. Her yeni güne yeni bir umutla değil, yeni sorunlarla uyanırken geleceğimizi nasıl düşleyebiliriz ki… Yeni bir yaşam, umutlu bir gelecek için sömürüye son verelim…

30. Hafta

19 Ekim Cuma günü 30. defa yapılan Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü'nde 130 Filistinli yaralandı.

İsrail askerlerinin saldırısıyla 25 çocuğun da yaralandığı yürüyüşte Fadi Taybet adlı gazeteci de vuruldu.

Editör

DEVRİMİN DOĞUŞ BELİRTİLERİ

Baş tarafı 1. sayfada

Dinci faşist iktidar, kapitalist ekonominin bunalımına bula bula "%10"luk bir çözüm buldu! Bu çözüm yolunu basınıyla, medyasıyla, elindeki her türlü propaganda aracıyla topluma duyurdu. Tekelci sermayenin en irileri, hükümet yetkilileriyle, Hükümetin "burjuva sınıfın yürütme komitesi" olduğunu kanıtlarcasına verdikleri resim eşliğinde hükümetin çözümüne desteklerini açıkladılar.

Emperyalistlerin Türkiye'ye ilişkin tespitleri de bu yönde. Örneğin ABD Savunma Bakanı Mattis, geçtiğimiz Şubat ayında, Türkiye'nin Suriye politikasına ilişkin değerlendirme yaparken, Türkiye'yi, "sınırları içinde silahlı ayaklanmanın devam ettiği tek ülke" olarak tanımlıyor. Geçerken belirtelim, emperyalistlerin Türkiye'ye dönük politikaları bu önemli tespit temelinde şekilleniyor. Türkiye'yi, bir toplumsal devrimle kaybetmemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Ama biz devam edelim. Marx, kapitalizmin ekonomik krizleriyle devrimler arasında sıkı bir bağ olduğunu ortaya koyar ve devam eder: Ancak bir sınai gönenç dönemi burjuva gericiliği canlandırıcı bir güç olabilirdi. Her tarihsel dönemin somut bir incelemesinin gerektiğini aklımızdan çıkarmadan rahatlıkla diyebiliriz ki, Türkiye tekelci kapitalizmi için "sınai gönenç" dönemi, bir daha geri gelmemek üzere, geçmişte kaldı.

Her devrimci durum, kendiliğinden, devrime yol açmaz. Devrimci durumun devrime yol açması için, nesnel koşulların yanı sıra, bir dizi iç ve dış koşulun da devrim için uygun, elverişli, olgun hale gelmesi lazım. Türkiye ve Kürdistan'da nesnel ortamın devrimci durum olduğunu tespit ettik diye, "ee öyleyse hani devrim" diye bizi eleştiren dar kafalı ahmaklara işin bu abc'sini hatırlatmak zorunda kalmak sıkıcı, ama başka çare de yok; katlanıp hatırlatıyoruz.

Emperyalistlerin -ki bunların başında ABD, Almanya, Hollanda geliyor- tüm desteğine rağmen dış koşulların da bir devrim için olgunlaşmaya başladığını artık görebiliyoruz. Elbette, dış koşullar deyince akla, Türkiye için, öncelikle Ortadoğu ve Suriye geliyor. Ortadoğu'da, örneğin Arap gerici devletleriyle ilişkilerinde, tekelci sermaye sınıfı ve onun dinci faşist iktidarı giderek yıpratıcı, onu güçten düşüren, zayıflatan, yoran, meşgul eden bir sürece girmiş bulunuyor. Suudi Arabistan'ın İstanbul Konsolosluğunda Kaşıkçı denen gerici, Suudilerin eski ajanı gazetecinin öldürülmesi işte böyle bir olaydır ve bu cinayet sadece ve sadece bu yönüyle, yani dinci faşist iktidarın Arap gerici devletleriyle ilişkilerini zayıflatması, germesi, yıpratması vb yönüyle proletaryayı, emekçi sınıfları ilgilendirir. Bir süredir başlayan bu süreç, gazeteci cinayetiyle daha da derinleşti. Suudi Arabistan'a ek olarak Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri, Irak, gelgitli ilişkileriyle İsrail, dinci faşist iktidarın gerilim yaşadığı, sorunlu ilişkilere sahip olduğu öteki devletlerdir.

Türkiye'nin Suriye ile ilişkilerini, Suriye politikasını, dinci faşist katil sürüleriyle içli-dışlı olma halini, İdlib, Menbiç, Afrin işgalini vb vb devrimi birleşik devrimimizi besleme potansiyeli taşıyan damarlar olarak ayrıca ele almak gerekir.

Bütün bu somut olgular, içerde ekonomik ve politik krizle boğuşan tekelci sermaye sınıfı ve dinci faşist iktidarın dıştan da bir kuşatma altına girmeye başladığını gösteriyor. Buna karşılık, Ortadoğu ve Avrupa halkları birleşik devrimimizle giderek daha güçlü, daha sıkı, daha yakın bir enternasyonal dayanışma içine giriyorlar. Avrupa emekçi sınıflarının, devrimci güçlerinin RTE'ye, dinci faşist iktidarın başına gösterdikleri tepki, bu tespitimizin en son kanıtı ve göstergesidir. Gittiği, adının geçtiği her yerde emekçi sınıfların öfkesini üzerine çeken bir paratoner gibidir artık o.

Birleşik devrim, içte ve dışta gelişen bunun gibi binlerce, onbinlerce, sayısız olayın, çatışmanın, gösterinin, grevin, devrimci kitle hareketinin vb vb. ortasından, içinden doğup büyüyor, gelişiyor. Burada, devrim için "doğmak" kavramını bilerek kullanıyoruz. Çünkü devrimler, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinde sıkça kullanılan "yapmak" fiiliyle izah edilemez. Devrimler "yapılmaz" ama devrimler, sınıf savaşının ortasından, sayısız olayın, çatışmanın, kitle eyleminin vb üst üste gelmesinden, iç savaşın kızışmasından, en sonu, bütün bu olayların tek bir kanalda, tek bir yatakta birleşerek, bir bileşke gücüyle, tüm kurulu toplumsal sistemi alt üst edecek bir güce erişmelerinden doğarlar.

Şimdi böyle bir noktaya gelmiş bulunuyoruz. Olayların, kitle eylemlerinin, ezilenlerin hoşnutsuzluğunun, çatışmaların üst üste geldiği, ard arda oluştuğu, giderek birleştiği bir sürece girdiğimizi, bunun tekelci sermaye sınıfında ve dinci faşist iktidarda büyük bir korku ve paniğe yol açtığını gösteren sayısız örnekle karşılaşıyoruz. Bir devrim, dünyanın gözü önünde Türkiye ve Kürdistan topraklarında doğup büyüyor.

Ancak devrimin doğup büyümesi, onun mutlaka zafere ulaşacağı, yani tekelci sermaye sınıfı egemenliğinin yıkılacağı; tüm iktidarın işçi sınıfı ve müttefiklerinin eline geçeceği anlamına gelmiyor. Her devrim mutlaka egemen sınıfın iktidarı kaybetmesiyle ve politik iktidarın devrimci sınıfların eline geçmesiyle sonuçlanır diye bir kural yok. 1905 Rus devrimi, 1918 Alman devrimi, 1919 Macar devrimi ve daha pek çok devrim bu söylediklerimize örnek gösterilebilir.

Devrimin zafere ulaşması, tüm iktidarın emekçi sınıfların eline geçmesiyle sonuçlanması, devrimci komünist partinin, Leninist Partinin ayaklanan kitlelere önderlik etme gücüne bağlıdır. Devrim, nesnel bir olgudur. Tek tek bireylerin, partilerin, sınıfların iradesinden bağımsız olarak, alttan doğar, büyür. Onun zafere ulaşması, bu alttan gelen, dipten gelen dalgaya örgütlü devrimci komünist güçlerin, komünist partinin yukardan müdahalesine bağlıdır. Bu müdahale başarıyla gerçekleştiğinde devrimin zaferi kaçınılmaz olur. 1917 Ekim Devriminde bolşeviklerin yaptığı budur.

Leninist Partinin tarihsel görevi de budur. Bu görevi başarıyla yerine getirebilmek için şimdi zincirin yakalanması gereken halkası, Türkiye ve Kürdistan halklarının çoğunluğunu Leninist Partinin programının ve taktiğinin doğruluğuna inandırmaktır. Bu nedenle, Leninist Partinin slogan ve politikalarını işçi sınıfına, ezilen, yoksul halklara götürmek, bunun için gece-gündüz çalışmak yaşamsal önemdedir.

Yaşamın kitleleri eğitici gücü bu konudaki en büyük dayanağımızdır.

"Tek Tip Elbise İşkencedir, Hayata Geçirilmesine İzin Vermeyelim"

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, 16 Ekim günü, 8. defa, cezaevlerinde "Tek Tip Elbise"yi düzenleyen 696 sayılı KHK'nın iptal edilmesi için çağrı yaptı.

İnsanı insan yapan şeyin, bizzat hakları olduğunu söyleyen İHD, politik tutsaklara giydirilmesi düşünülen tek tip elbisenin gerekçesi de ne olursa olsun kabul edilemeyeceğini söyledi.

Tek tip elbisenin insan haklarına da hukuk devleti anlayışına da aykırı olduğu söylenen açıklamada, "*Mahpusa iradesi dışında bir kıyafetin giydirilmesi, onu hem kendi hem de başkalarının gözünde suçlu ve değersiz gösterir. Tek tip elbise, mahpuslara nasıl bir muamelenin reva görüldüğünün çok açık ve somut bir örneğidir. Ancak özellikle de bunu politik mahpuslara uygulamayı tasarlıyor olmak aslında tek tip elbisenin saikini de ortaya koymaktadır. Zira tek tip elbisenin asıl amacı intikam almak ve toplumun genelinde bir biat sistemi kurmaktır. Tek tip elbise bir tehdit aracı olarak aslında tüm toplumu hedef almaktadır. İktidarın kendince belirlemiş olduğu standartların dışına çıkan her bir birey doğrudan tek tip elbise tehdidiyle karşı karşıyadır.*

Ne topluma ne de mahpusa hiçbir yararı olmayan tek tip elbise, geçmişte de uygulanmaya çalışılmıştır. Ancak bu zorlama mahpuslar tarafından direnişle karşılanmıştır. Mahpuslar bu tekleştirici, onur kırıcı, kişinin kimliğini ortadan kaldıran elbiseleri giymemek için çok ciddi bedeller ödemişlerdir. Dünden bugüne tek tip elbiseye bakış açısı değişmemiştir. Bugün de politik mahpuslar her fırsatta 'bedeli ne olursa olsun tek tip elbise giymeyeceğiz' demekte ve buna karşı direneceklerini ifade etmektedirler" denildi.

Tutsaklara yönelik insanlık dışı uygulamaların tek tip elbise ile sınırlı olmadığı hatırlatılarak, ayakta sayım, süngerli odalara kapatma, hücre cezaları, iletişim yasağı, revire götürülmeme, hem fiziksel hem de psikolojik işkence yapılması ve daha nice örneğin hapishanelerde her gün yaşanan olaylar olduğunu söyleyerek 696 sayılı KHK'nın iptali için güçlü bir sesin çıkması gerektiği vurgulandı.

Hapishane Komisyonu'nun açıklaması, "*Biz insan hakları savunucuları olarak buradan tüm vicdanlı kamuoyuna sesleniyoruz; tek tip elbise işkencedir, hayata geçirilmesine izin vermeyin, vermeyelim. Gerek bu ülkede gerekse tüm dünyada insan haklarının korunması için atılacak her bir adımda ön ayak olmak insan olarak her birimizin boynunun borcudur.*

Hapishane koşulları düzeltilsin ve mahpus hakları korunsun, tek tip elbiseyi yasalaştıracak olan 696 sayılı KHK iptal edilsin" denilerek sona erdi.

Sise Ninenin Durumu Ağırlaşıyor

İHD Adana Şubesi Hapishane Komisyonu, Tarsus T Tipi Kadın Kapalı Cezaevi'nde bulunan 85 yaşındaki hasta tutsak Sise Bingöl için buluştu.

İsmet İnönü Parkı'nda 20 Ekim günü yapılan eylemde basın açıklamasını İHD Çukurova Bölge Temsilcisi Yasemin Dora Şeker yaptı, Türkiye'de her geçen gün okullardan daha fazla yapılan cezaevlerinin neredeyse kent yerleşkesine dönüştürüldüğünü söyledi.

Şeker, İHD verilerine göre, 402'si ağır olmak üzere bin 154 hasta tutsağın olduğuna vurgu yaparken, Sise Bingöl'ün durumunu hatırlattı. Şeker, Bingöl'ün yaşlı olmasından dolayı algılama yeteneğini kaybettiğini, mide, şeker, astım, tansiyon hastalıkları nedeniyle bakıma muhtaç olduğunu söyledi.

Avukatların 12 gün önce görüşebildiği Sise ninenin sağlık durumunun gözle görülür bir şekilde bozulduğu anlatılan açıklamada, Sise ninenin derhal bırakılması istendi.

Çiftçiler Katalan Liderler İçin Eylemde

Katalan çiftçiler, Katalonya Meclisinde bağımsızlık kararı aldığı için İspanya tarafından tutuklanan liderlerinin bulunduğu Lledoners Hapishanesi önünde traktörlerle eylem yaptı.

Tüm Katalonya'dan 80 traktörün katıldığı eylem, tarım sektöründe ana sendika olan Çiftçiler Birliği (Unió de Pagesos) tarafından örgütlendi. Yaklaşık 300 çiftçi, bir yıldır tutuklu bulunan 9 Katalan lider için özgürlük istedi

AYDINLARA, UZLAŞMAYANLARA, KALEME KÂĞIDA ÇAĞRI

Günler yoğun ve yorgun. Günler sancılı. Türkiye acıyla uyuduğunuz, sabah hangi kavruklukla uyanacağınızı bilmediğiniz bir ülkedir. Faşizm bilinçleri zedelemenin peşinde… Baskıyla, inkârla, yok etmeyle, ilhakla, işgalle, özgürlüğün insanlığın kalbine saldırıyor.

Uzun, bedel ödediğimiz, her parçasını içselleştirdiğimiz tarih, freni patlamış boş bir tren değildir. Paris komünü, Hamburg barikatları, Sivas ve Dersim, kavganın ve sınıf savaşımın tarihi bize bunu öğretti. Tarih şunu da öğretti bunların yanında. Yaşadığı coğrafyanın sorunlarıyla ilgilenmeyen, konformist, içe kapanık yazarlar topluluğu metinsel anlamda ne kadar tatmin edici olsa da kağıdın kalemin yazgısını unutmuşlardır. Sartre'ın, Walter Benjamin'in, Sverdlov'un yazgısını unutmuşlardır. Yaşar Kemal'in, Vedat Türkali'nin, Metin Altıok'un yazgısı da yoktur onlar da. Dünyanın sesi kayıplardadır. Topyekûn ezilen halklara açılan bir savaşın çan seslerini duymamak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Peki, Türkiye aydınının sorması gereken soru nedir? Bu hileli, kaypak, ikiyüzlü sistemin hangi çarkında devinip duruyor yazıcılar? Değil mi ki Arthur Rimbaud Paris sokaklarında işçilerle greve gidip duvarlara "Tanrınıza sıçayım" yazdı. Değil mi ki Dostoyevski Raskolnikov'a benim kadar siz de suçlusunuz dedirtti. Değil mi ki Marx "Halk suçu görüyor, cezayı gördüğü gün onlardan korkun, çünkü intikam alacaklar" dedi.

Sözün sığlıktan kurtulup, imajlardan uzaklaşıp yüzünü aynaya döndüğü zaman bugün, yarın, ötedeki sonsuz kiriştir. Beklemenin erdemini çoktan öğrendik. Kirişler de, halatlar da, çöküntüler de korkunun kendisine yaklaştığının farkında.

Bu metin dünya ezilen halklarının onurlu mücadelesine destek çağrısıdır, bu metin sadece yüreğe değil kaleme kâğıda çağrıdır. Nice kıyımın ortasında gözlerimizi kısıp kendimize konuşmak yetersiz artık…

Söz kâğıda düşmeli.
Söz kâğıdı yırtmalı.
Söz kâğıttan fazlasıdır.
Söz, Kaleme Kâğıda Çağrı!

Ayışığı Sanat Merkezi / Antakya

BİR TELAŞ BİN KORKU

Umut Çakır

Yeni havalimanında eylem yapan inşaat işçilerinin; oğluna okul kıyafeti alamayınca intihar eden babaya dair haber yapan gazetecinin ve ekonomik yıkım üzerine bir mesaj atan HDP'li yöneticinin başına gelenler, şöyle bir tespit yapmaya imkân sunuyor: neredeyse tüm bozkır öylesine tutuşmaya elverişli ki, uçuşan kıvılcımları daha yere düşmeden havada yakalamak için tüm faşist aygıt teyakkuz halinde. Umutsuz, çaresiz bir çaba!

Kararsızların, sandık yoluyla bir şeyleri değiştirmeyi umanların tüm hayallerini yıkan 24 Haziran'dan sonra, devrimin cephe hattında herkes yeni bir Gezi'nin yolunu gözlüyor, her küçük kıvılcımdan ayaklanma ateşini harlamasını bekliyor; umut dolu taşkın bir öfkeyle. Karşı-devrim de aynı beklenti içinde, hazırlıklarını tümüyle bu topyekün karşı saldırı ihtimaline göre yapıyor, faşist aygıtı, jandarması, polisi, adliyesi ile teyakkuzda tutuyor; bir telaş bin korkuyla.

Sınıfların karşılıklı ilişki ve mücadelesine damgasını vuran bu denge, devrim hattındaki kararlılığı arttırıyor. Karşı-devrim saflarında ise, ölümcül bir son korkusu, bolca çatlaklar üreten kararsızlıklar yaratıyor. Her an parlayan yeni bir kıvılcımın peşinden koşan faşist baskı aygıtı yıpranıyor, yoruluyor, orada bastırdığı bir gelişmenin burada ortaya çıkması karşısında morali bozuluyor; daha düne kadar kendisine destek sunan kesimlerden yükselen homurtuları duyuyor ve sırtının pek de güvencede olmadığını kavrıyor. Bir yanda ayaklanmanın her şeye değer umudu, diğer yanda ölümcül telaşı…

Nihayet bir gazeteci, Ankara'da "bürokrasinin tek umudunun, yeniden AB hayallerini canlandırmak" olduğunu yazdı. Bu, tek başına olağanüstü baskının işlevini yerine getiremediğine; yığınları kararsızlığa sürükleyecek, sanki dünyanın en önemli meselesiymiş gibi küçük meseleler üzerinde pazarlıkları kızıştıkça devrimci enerjiyi boşa tüketmek gibi, bilinen "politik çevirme" manevrasına ihtiyacın doğduğuna işaret ediyor. Lakin aceleci sonuçlara varmayalım. Her ne kadar dinci-faşist basın "Yeniden Reformlar Dönemi" manşetleri atıyor olsa da, işleri 2004-2012 dönemi denli kolay değil. Resmi faşist terör ve baskının çıtası o denli yükseldi ki, bu yüksek barajın ardında fazlasıyla devrimci basınç birikti. Eğer yeniden boş vaatler salatasına dönülecek olursa, bu manevranın devrim saflarındaki yankısı ve etkisi, boş vaatlere "yetmez ama evet" ahmaklığında olmayacak. Çünkü devrim saflarında hizaya giren emekçi sınıflar dinci-faşizme karşı öylesine katı bir güvensizlik ve kararlı bir nefretle dolu ki, her vaat girişimi, bu saflarda "bükemediğin eli öpmek" biçiminde kavranacak, barajdaki bir çatlak gibi görünecek.

Dinci faşizmin bir kez daha AB (esasta Almanya) ipine sarılma isteği, aynı zamanda, ekonomi cephesinde yaşadığı yenilginin itirafıdır. Dinci faşizm, sermayenin her hükümeti gibi, ekonomik krizden kendine en yakın tekelleri servete boğmak amacıyla yararlanma hesabı yaptı. Fakat hesaplar boşa çıktı. Güya hiçbir şey olmuyor, her şey psikolojik bir algıymış gibi davranacaklar, iflas eden şirketlere kendi yandaşları adına tek tek el koyacaklardı. Ne var ki, iflas yarışında ipi önce yandaşlar geçti. İnşaat, enerji, perakende… eğer alelacele çıkarılan bir kararnameyle "teknik iflas" yasaklanmasaydı, hepsi bankalar önünde iflas kuyruğuna girecekti. Bu tehlike henüz geçmiş değil. O yüzden RTE, yakın geçmişte savurduğu hakaretleri unutup, Merkel'in önünde diz kırmaya koştu. Merkel ona, ekonomik ve siyasi bir talimatname sundu ve cevabını hemen istediği için RTE'yi ertesi sabah kahvaltıda ağırladı: Boğa tam da boynuzundan yakalanmış gibi, efendisi önünde uysallaşan boğa, ahıra girdiğinde terör estirmekten kaçamaz.

Meselenin sermaye açısından trajik yönü şu: Emperyalist efendilerin sunduğu ekonomik program, tıpkı 24 Ocak kararları gibi, ancak askeri cunta koşullarını aratmayan bir baskıyla uygulanabilir. Oysa sunulan politik program, vaadler ve boş beklentiler üretecek politik bir çevirmeyi esas alıyor. Sermaye dünyasının bu trajedisi, bu toprakları sarsan devrim fırtınasının, bırakın dinci faşizmi, emperyalist efendiler tarafından bile kontrol altına alınamayacak bir düzeye ulaştığına vurgu yapıyor.

Fırtınayı bu denli korkutucu hale getiren, onun sınıfsal niteliğidir. Bu kez önümüzde "proleter bir Gezi" beliriyor. Son birkaç yılda şunu açıkça görme olanağı bulduk: Dinci-faşizmle nihai bir hesaplaşmayı vadeden her eylem milyonların katılımıyla sonuçlandı. Bu hesaplaşmanın sandık yoluyla denenmesi, bu iktidarı zor yoluyla defetme kanaatini sağlamlaştırdı yalnızca. Öte yandan, kısmi protestolar, kısmi haklar için yapılan çağrılar sonuçsuz kaldı. Tanıklık ettiğimiz bu olgunun altında yatan asıl nedene başından beri işaret ediyoruz. Devrim, protestoya, savunmaya, haklar ve mevzileri korumaya kilitlenmiş küçük burjuva deriyi, sancılı bir dönüşümden geçerek atmaya çalışıyordu. Bu konuda yeterince mesafe kaydedildi ve devrim, proletaryanın amaçları ve şiarları için hazır hale geldi. 3. Havalimanı eylemine faşizmin gösterdiği aşırı telaşlı refleks bu kanaatimizi doğrular nitelikte.

3. havalimanında bir an için de olsa çakan kıvılcımın bir başka açıdan taşıdığı önemin altını çizmeden geçmeyelim. O dev inşaat alanı, tekellerin işçi sınıfını kontrol altında tutma yollarının koca bir laboratuvarı işlevi gördü. On binlerce işçi, en uzak illerden toplanıp getiriliyor, yüzlerce taşeron yapısı altında bölünüyor, bir kapıdan yüzlercesi atılırken öbür kapıdan yeni işçi alınıyor. Dahası, Kürt'ün karşısına Laz'ı, İzmirlinin karşısına Yozgatlıyı çıkartarak, nüfusun aşırı kutuplarda toplanmasını kendi lehine çeviriyordu. Tek bir eylem, sermeyenin bütün bu yöntemlerini bir anda boşa düşürdü. Eylemin ağır baskılar karşısında sürdürülememiş olması, ortaya çıkardığı dinamikler yanında önemsizdir. Proletarya, kritik anlarda, üstelik çok hisli, adeta içgüdüsel bir itkiyle, birliğini ve dayanışmasını örme kapasitesini sergiledi.

Bunun önemini, herkesten çok, bilinçli işçiler kabul edecek ve kavrayacaktır. Çünkü son yıllarda proleter sınıf hareketinin önündeki en büyük engel, ancak sınıfın birliği ve dayanışması üzerine yükselebilen özgüven eksikliğidir. Bilinçli işçiler eyleme geçtiklerinde, arkalarında tüm arkadaşlarını görmek isterler, oysa son yıllarda dinci faşizme oy vermekle açıkça övünen o kadar çok işçi vardı ki, bu özgüveni duymak zorlaşmıştı. 3. havalimanında yaşanan o kısacık kıvılcım, öncü işçilerin 90'lı yıllarda taşıdıkları özgüveni yeniden tesis edecek önemdedir. Leninistler, bilinçli işçilerde uyanan bu özgüveni tüm sınıfa yaymak için, onlara yardımcı olmakla yükümlüdürler.

"Kriz Yok"Muş

Sibel Deniz

"Bizde kriz mriz yok" diyor, "bunların hepsi manipülasyon" diyor... Ne söylendiği değil önemli olan, gerçek hayatta yaşananlar "güçlenerek geleceğe yürü"mediğimizi net bir şekilde gösteriyor. Sadece son bir haftanın öne çıkan birkaç haberine dahi bakacak olursak, önümüze net bir tablo seriliyor.

19 Ekim günü, İnşaat Müteahhitleri Konfederasyonu (İMKON) başkanı 100 bin müteahhidin batabileceğini ve en az 700 bin kişinin işsiz kalabileceğini açıklıyor. Son 5 yıldır Türkiye'de müteahhitlik sektörünün sürdürülebilir olmaktan çıktığını açıklayan İMKON, "*Durağanlaşan piyasa ve döviz kurları ile inşaat malzeme fiyatlarının yükselişi müteahhitlik sektörünü adeta kilitledi. Sektörü büyük bir krize ve buhrana sürükledi. Şu ana kadar sektörde batan müteahhit sayısı yaklaşık yüzde 20'ye yaklaştı, Bu şekliyle yıl sonunu bulmadan, sektörün yüzde 30'nun daha batma riskiyle karşı karşıya kalacağının ayak seslerini duymaktayız*" diyor ve ekonomik istikrar açısından inşaat sektörünün kaderine terk edilmemesi gerektiğini söylüyor. Belirtelim ki, son dönemde konkordato ilan eden 3 bine yakın şirketin % 75'i inşaat ve inşaatla ilişkili şirketler. Konkordato ilan eden şirketlerin sayısının yıl sonuna kadar 7 bine ulaşacağı öngörülüyor… Yani önümüzdeki 2,5 ayda 4000 şirket daha konkordato ilan edecek, çünkü "iflas etme" yasal olarak mümkün değil.

Öte yandan bir pırlanta toptancısının intiharı haberini okuyoruz. 800 bin dolar alacağını tahsil edemediği için biriken borçlarını ödeyememiş…

Çok değil bir iki gün öncesine gidiyoruz ve Hülya Koçyiğit'in damadı Ender Alkoçlar'ın sahibi olduğu Alkoçlar Otelcilik ve Turizm AŞ'nin konkordato talebinde bulunduğunu okuyoruz. 1400 yatak kapasiteli 3 otel sahibi Alkoçlar borçlarını ödeyemediği için ertelenmesini ve taksitlendiril- mesini istiyor.

Coca Cola ve Vestel gibi firmalara lojistik destek sağlayan Günaydın Group, ünlü restoran zinciri Kaşıbeyaz, Atatürk Barajı'nı yapan, Ömer Üründül'ün ortağı olduğu Palet İnşaat ve Nafia İnşaat, Kocaeli Su ve Kanalizasyon İdaresi Genel Müdürlüğü (İSU) tarafından Derince ve Körfez'de yaptırılan altyapı çalışmaları ihalelerini alan Atinak Mühendislik de konkordato isteyen devler arasında.

Dev şirketler ardı ardına borçlarını ödeyemeyeceklerini ilan ediyorlar. Aylardır söylediğimiz ekonomik kriz bundan daha başka ne olabilir ki…

Buna karşılık hükümet "Enflasyonla topyekun mücadele" ilan ederek %100 zam gelen ürünlere %10 indirim yaptırtarak kriz çözmecilik oynuyor. Patronlar ise daha "gerçekçi" önlemler alınmasını istiyor.

Birkaç hafta önce Ankara Sanayi Odası (ASO) başkanı Nurettin Özdebir, "*Biz işçi çıkarmayalım, maaşları devlet ödesin*" dedi. Sanayicinin maaşları ödeyemez duruma geldiğini söyleyen ASO başkanı, işçi çıkarmamak için maaşların 6 ay süreyle İşsizlik Fonu'ndan ödenmesini istedi…

Devlet varlık sebebi olan sermayeyi sınıfını korumak ve kurtarmak telaşında… Bu esnada çiftçiler meclise traktör sürüyor, atanamayan öğretmenler intihar ediyor, çocuğuna pantolon alamayan işçi hayatına son veriyor, forması olmayan öğrenci okuldan atılıyor, borcunu ödeyemeyen bedenini ateşe veriyor…

DİSK-AR'ın Ekim ayı raporuna göre sadece son ayda kayıtlı işsizlerin sayısı 381 bin arttı…

Gerçek işsiz sayısı 6,3 milyona ulaştı; Kayıtlı işsiz sayısı son bir yılda 558 bin arttı; Aktif sigortalı sayısı 270 bin azaldı; İşsizlik sigortası başvuruları patladı: 140 bine ulaştı; Ve kadın işsiz sayısı erkeklerden daha fazla…

Herkesin sınıfını ve sınıf çıkarını düşündüğü, "gemisini kurtarmaya" çalıştığı şu günlerde işçi sınıfının da düşünmesi ve yapması gereken, kendisini, kendi sınıfını kurtarmak. İşsizlik ve enflasyon rakamları bir yana, yaşantımızda bu yıkımı bizzat deneyimleyen bizler, sorunun ne kadar yakıcı olduğunu görüyoruz. Ve bu kadar ciddi bir sorunla %10 indirimlerle ya da bize tavsiye ettikleri kıytırık tasarruf önlemleri ile bu krizi atlatamayacağımızı biliyoruz. Daha büyük iflaslar ve kitlesel işten çıkarılmalar kapıda. Yaşamımızı sürdürebilmek için ciddi bir varlık yokluk savaşı kapıda. Kolları sıvamalı, ayakta kalan olmak için örgütlenerek o son kavgaya hazırlanmalıyız.

İsyanımız Hergün Biraz Daha Büyüyor

10 Ekim 2015'te Ankara'da yapılmak istenen Emek Demokrasi ve Barış Mitingi'ne yönelik saldırılar sonucu katledilenler, KESK, DİSK, TMMOB, TTB ve 10 Ekim Barış ve Dayanışma Derneği tarafından düzenlenen etkinliklerle anıldı.

Katliamın 3. yılında İstanbul'da Haydarpaşa Garı önünde toplanan KESK, DİSK, TMMOB, TTB, 10 Ekim Barış ve Dayanışma Derneği ve katledilenlerin aileleri, dostları Gar önüne çekilen bariyerler üzerine 10 Ekim'de yaşamını yitiren emekçilerin fotoğraflarının bulunduğu pankart asarak anma yaptılar. Hazırlanan ortak metni ise emekli KESK üyelerinden Ayşen Dönmez okudu.

103 arkadaşımızı yitirdiğimiz, yaklaşık 500'ünün de yaralandığı, çok sayıda kişinin organ kayıplarına uğradığı bu büyük katliamın acısının yüreklerimizi yakmaya devam ettiği kadar öfkemizin de tazeliğini koruduğu belirtilen açıklamada "Gerçek katiller dışarıda gezdiği için isyanımız her gün biraz daha büyüyor" denildi.

3 Ağustos günü Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nin dava üzerine kararını açıklayarak yargı sürecini hızla bitirmek istediğini, bunun katliamın gerçek faillerinin kimler olduğuna dair kuşkuları daha da büyüttüğü ifade edildi; "*Katliamın tüm sorumluları yargılanana ve hak ettikleri cezayı alana kadar öfkemizi diri tutacağız. Katliamın unutturulmak istenmesine izin vermeyeceğiz. Arkadaşlarımızın hesabını mutlaka soracağız*" denildi.

Ankara'da önceki yıllarda izin vermeyip saldıran polis, bu defa da anmaya çeşitli engeller çıkardı. Anmanın yapılacağı alana çakmak, şarj aleti, powerbank hatta kalemle bile girilmesine izin verilmedi.

Arama noktasında bir kadının erkek polis tarafından aranmaya çalışılması üzerine arbede çıkınca polis yine biber gazı ile saldırdı. Önce alana gruplar halinde girilmesine izin verilirken, tepkiler üzerine geçiş serbest bırakıldı.

Katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının taşındığı anmada sık sık "10 Ekim'i Unutma Unutturma", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı. Mücadele sözleri verilen anmada, saldırının gerçekleştiği yere yapılan anıta karanfiller bırakıldı. Burada ortak açıklamayı okuyan DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, "*Yaşanan bu büyük katliamın acısı yüreklerimizi yakmaya devam ediyor. Acımız kadar öfkemiz de tazeliğini koruyor. Gerçek katiller dışarıda gezdiği için isyanımız her gün biraz daha büyüyor*" dedi.

Katliamda yaralanan Ümit Balın, "*Bizler üzerine gazlar atılan ve yaşamak için birileri sesimizi duyacak mı diye dakikalarca gar alanında bekleyen ve yaralı kurtulanlarız. Bizler, hükümetin yarattığı istikrarsızlığın bedelini halka ödettirip hukuksuz KHK'lerle hapse atılan gazetecileriz, yazarlarız, akademisyenleriz, milletvekilleriyiz, emeği sömürülüp katledilen madencileriz*" dedi. Balın, adaleti sağlamaları gerekirken koltukları için talimatlara göre karar veren hakimleri tarihin lanetle anacağını söyledi.

Gar önünde yapılan basın açıklamasının ardından Birleşik Taşımacılık Sendikası'nda 10 Ekim Şehitleri Salonu'nda etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinlikte patlamanın ardından çekilen video ve fotoğraflar ile katliama ve dava süreçlerine ilişkin sinevizyonlar izlendi.

Ankara katliamını yaşayan iki kadın emekçi de güçlükle yaşadıkları anları aktarmaya çalıştı. Ardından Av. Tamer Doğan, katliamın gerçekleştirilmesi ve mahkeme sürecine ilişkin gelişmeleri aktardı.

Etkinlik bir kamu emekçisinin Bertold Brecht'ten okuduğu bir şiirin ardından, BTS (Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası) tarafından hazırlanan "Ankara Gar'ın En Kara Günü" adlı kitabın tanıtımıyla son buldu.

"İbretlik Yargılamaları Bilimle, Sanatla Toplumsal Hafızaya Not Düşüyor Arşivliyoruz"

"Bu Suça Ortak Olmayacağız" diyerek 11 Ocak 2016 tarihinde yayımlanan bildiriye imza attıkları için yargılanan 2200'ü aşkın akademisyenin duruşmaları 17-18 Ekim günlerinde İstanbul Adliyesi'nde görüldü.

Akademisyenlerin ilk günkü duruşması, hukuk sisteminin iktidarın talimatıyla işlediğinin net bir göstergesi niteliğindeydi. Kimi akademisyenlerin davalarının birleştirilmesi, kimilerinin davalarının tek tek görülmesi bu yargılamanın ve duruşmaların hangi kriterlere göre yapıldığını da sorgulattı. Duruşmaların kimisinde izleyici alınırken, kimisinde akademisyenin sadece birinci derecede yakınları alındı. Kimi heyet akademisyenlere savunmasının hazır olup olmadığını sorarken, kimisi avukat gelmeden celseyi başlattı.

28. ACM'de davası görülen davalarda izleyici alınmazken, bazı akademisyenlerin avukatı gelmeden duruşma başlatılmak istendi. Avukatı gelmeden kimlik tespiti yaptırmak istemeyen akademisyene ise "Seni dışarı attırırım", "Sus sen sanıksın burada" denildi.

37. ACM'de görülen davalardan birinde yapılan savunma, "Bu Suça Ortak Olmayacağız" bildirisi nedeniyle dava açılmasının kamuoyunda ve tarihte nasıl yer alacağını gösteriyordu.

Kemerburgaz Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nden Yrd. Doç. Dr. Lütfiye Bozdağ savunmasını verirken hakim iki kez sözünü keserek "Aralarında mahkeme de olmak üzere devlet kurumlarını töhmet altında bırakan ifadeler kullanmak" gerekçesiyle uyarıda bulundu.

Bilimin temsilcileri akademisyenlere suç isnat ediliyor, dava açılıyor ve savunma yaparken bu suçun ne olduğunu iddia makamının belgelemekle yükümlü olduğunu belirtmesi de ayrıca savunma yapması gereken bir suçlamaya dönüşüyor. Savunma için süre istendiğinde reddediliyor. Akademisyenlere hiçbir kanıt ve dayanağı olmayan 'kanaatler' üzerinden ceza verilmek isteniyor. Akademisyenler bu yargılamaların dünya akademi tarihine geçecek siyasi bir hukuk vakası olduğunu belirtiyorlar.

İKİ KİTAP BİR TEKEL

Aybel Gül

Olguları gerçek halleriyle incelemeye çalışan bu konuda bilimsel esaslara riayet eden araştırmacılar, doğal olarak, gerçeklik zemininde hareket ettikleri sürece inceledikleri konularda birbirlerini destekleyen sonuçlara ulaşıyor bu açıdan marksist yazını destekliyorlar.

Türkiye'de tekelci kapitalizmin gelişmesi ve yakın dönemine ilişkin olarak, iki ayrı yazar, bir ekonomik araştırma konusu diğeri size bir roman olarak, Türkiye'nin en büyük işbirlikçi tekeli konumunda bulunan Koç tekelinin dünü ve yakın tarihini, ekonomik ve siyasi hayat üzerindeki etkilerini birbirine paralel bir seyir halinde ortaya koyuyorlar. İşçi sınıfı ve emekçiler, hasmı olarak kapitalist ekonominin ve toplumsal düzenin asıl yöneticilerini, onların ilişki ve bağlarını, uyguladıkları politikaları tanımalı, bilincine varmalıdır. Bu açıdan koç tekeli üzerinde bir inceleme niteliğinde olan bu iki kitap da dikkate değerler.

İlk kitabımız Gürsal Şenalp'in 2011 yılında doktora tezi olarak sunduğu "Ulus Ötesi Kapitalist Sınıf Oluşumu / Türkiye ve Koç örneği" kitabı.

Kitabın I. Bölümü, uluslararası tekellerin dünya faaliyetlerini, uluslararası sermayenin açık ve gizil birlik ve gruplarını (Bilderberg, Üçlü Komisyon, WTO, DB vs) inceliyor.

Kitabın II. bölümü ise uluslararası tekellerle işbirliği 1920'lere kadar dayanan, son yıllarda ise birleşme ve satın almalarla, dünya pazarlarında boy göstermeye çalışan Koç tekelini inceliyor. Gürsal Şenalp haklı olarak, her türlü ıvır zıvır şey hakkında onlarca araştırma kitap bulunurken, Türkiye'nin bu ilk yerli burjuva ve bugünün en büyük işbirlikçi tekeli olan Koç tekeli hakkında bir kaç makale haricinde hiçbir araştırma ve inceleme bulunmayışını hayretle karşılıyor. Türkiye ve Kuzey Kürdistan ekonomik ve siyasi hayatının burjuva cephedeki bu en önemli temsilcisi hakkında her hangi bir kaynak zenginliğinin olmayışı tesadüf değildir. Elbette, kapitalist ekonominin ve devletin asıl yöneticilerinin "yönetiyormuş" gibi perde arkasında, emekçilerin doğrudan hedef menzilinin dışında kalma çabası, burjuva sınıfın klasik bir çabasıdır. Kuklaları oynatan perdede görünür ise oyun rahatça sergilenemez. Bu yüzden kuklacı kendini gizler, kuklalar eskir, bir köşeye atılır, gelir-gider ama kuklacı hep orda kalır.

Kapitalizmin henüz gelişme döneminde, serbest rekabetçi döneminde, küçük işletmelerin sömürme becerisi ve kurduğu siyasi ilişkilerle büyüme şansı vardı, ama bu dönem artık bir geçmiş zaman masalı kadar uzakta kaldı. Kapitalizmin tekelci dönemiyle birlikte, küçük işletmelerden devasa tekellere ulaşma dönemi kapandı. Bu gün açısından, küçük işletmelerin büyük tekeller karşısında herhangi bir büyüme şansı yoktur. Aksine bugün küçük burjuvazinin büyük kitlelerle mülksüzleşmesi ve işçi sınıfına dahil olma süreci işliyor.

Gürsal Şenalp, sermaye sınıfının gerçek tarihi konusundaki kaynak kıtlığına bakınca, oldukça ince eleyip sık dokuyarak Vehbi Koç'un bir bakkal dükkanından devasa bir işbirlikçi tekele uzanan tarihini kısmen de olsa ortaya koymayı başarmıştır.

Kapitalizmin henüz gelişme döneminde, serbest rekabetçi döneminde, küçük işletmelerin sömürme becerisi ve kurduğu siyasi ilişkilerle büyüme şansı vardı, ama bu dönem artık bir geçmiş zaman masalı kadar uzakta kaldı. Kapitalizmin tekelci dönemiyle birlikte, küçük işletmelerden devasa tekellere ulaşma dönemi kapandı. Bugün açısından, küçük işletmelerin büyük tekeller karşısında herhangi bir büyüme şansı yoktur. Aksine bugün küçük burjuvazinin büyük kitlelerle mülksüzleşmesi ve işçi sınıfına dahil olma süreci işliyor.

Bugün açışından bir bakkal dükkanından başlayarak, yönetici sınıfın katına çıkma hayalinin gerçek dışılığını bir kenara bırakırsak, Vehbi Koç'un bakkal dükkanı Osmanlı'nın içinde faaliyette bulunan 96 anonim şirketten biridir. Koçzade Ahmet Vehbi Bey, Osmanlı'ya dayanan ticari geçmişi ve "Koçzade" ünvanıyla daha 1917'lerde Osmanlıda ki ticari sermayenin zayıflığından yakınır. Vehbi Koç, 15 yaşında babasının işletmesinde çalışmaya başlar ve 1926 yılında bu işletmenin başına geçer.

Yeni kurulan cumhuriyetin vekilleriyle, Koçların geçmişe dayalı akrabalık ve ahbaplık ilişkileri onlara büyük bir fırsat sunar. O zamanlar zengin olmak, devletin kasasından faydalanmak için İsmet Paşa'nın karısının terzisi bile olmak yeterken Koç'larda bundan daha fazlası vardır. Devlet eliyle yerli bir burjuva sınıf yaratma çabasının bütün nimetlerinden faydalanır Vehbi Koç.

Kurulduğu andan itibaren, yönünü, kapitalist bir ekonomi, burjuva egemen sınıf yaratma doğrultusunda çizen devlet, Koç'un gelişiminde bu çabasının sonucunu alır. Burjuva sınıfı, işçi sınıfı ve emekçi sınıfların hayatından çaldıklarıyla besler, büyütür ve onun sadık bir hizmetkarı olarak, ipleri tamamen kuklacısının eline teslim eder. Koç, bu kapitalist toplumsal düzenin en önemli yöneticilerinden biri olarak öne çıkar.

Henüz 1920'lerin sonunda, Ford'un Ankara temsilciliğinin yanı sıra Standart Oil'in (ki bu şirket 1870'de Rockefeller tarafından kurulduktan sonra ABD'nin petrol rafineri kapasitesinin %88'ine sahip olan, dünyanın ilk büyük tröstüdür. 1911 yılında, 1890 tarihli Sherman Antitröst yasası uyarınca hakkında açılan rekabet şartlarını yok ettiği yönündeki federal dava sonucu, 34 şirkete bölündü. Bunlar arasında yer alan Exxon ve Mobil daha sonra birleşerek, halen dünyanın en büyük petrol şirketi olan Exxon Mobil'i oluşturmuştur) Ankara temsilciliğini alıyor. 1927'de Ankara Ticaret Odası başkanı olan Koç, Ankara belediye meclisinde CHP il yönetim kurulu üyeliğiyle de, henüz yeni kurulmuş devletin tüm inşaat malzemeleri ve inşaat işlerinin sahibi oluyor. Ankara demir yolları Ankara Numune, Cebeci Çocuk Doğum Hastanesi ve onları eliyle yapılıyor. Vehbi Koç, önlenemez ve tüm devlet erkanınca teşvik edilen bir hızla tüccar sermayesini, hem devletin kaynakları hem de tekellerin işbirliğiyle, sanayi sermayesine çevirme sürecine giriyor.

"*1946'da ilk ABD yolculuğum, tüccarlıktan çıkıp sanayiciliğe girmenin başlangıcı oldu. 2. gidişimde ampul fabrikası kurma kararı aldım. Memlekette ABD sermayesi ile ilk ortak fabrika böyle kuruldu. General Electric kazandı, biz kazandık.*" (Vehbi Koç)

2. Dünya savaşı sonrası General Electric, US Ruber, Oliver, Burraughs gibi uluslararası tekellerin temsilciliğini alıyor. 1965-1975 yılları, Türkiye'de sanayi kapitalizmin dayanıklı tüketim malları ve otomotiv sanayisi alanındaki üretim ile geliştirmeye çalışıldığı sanayi üretiminde bir atılım dönemidir. Taylan Işık, "Türkiye Tekelci Kapitalizmi ve Yapısal Bunalımın Nedenleri" adlı önemli kitabında, bu dönemi bir bütün olarak tüm ayrıntılarıyla anlatır. Gürsal Şenalp de bu yılları Koç örneği özgülünde ele alıyor. 1969 yılında Fortune Dergisinden (370. sy) yapılan şu alıntı dikkate değer.

"*Tanınmış Amerikan firmalarının çoğu, meçhulümüz olan Türkiye'de 64'lük Vehbi Koç ile ortaklıklar tahsis etmişlerdir. General Electric, Türkiye'de elektrik imali gerekçesiyle işbirliği yaptı ve halen Türkiye'de ampul piyasasının %80'ine hakim bulunuyor. Ford Türkiye'de kamyon montajı, Burroughs ise karbon kağıdı ve daktilo imalatı için kendilerine lisans vermişlerdir. Vehbi Koç, diğer taraftan Us Ruber firmasının kurduğu bir lastik fabrikasının idare meclis reisidir. Koç Türkiye'nin en büyük özel teşebbüsünü, 33 milyon doları aşan 31 teşebbüsü ihva eden bir holdingi idare etmektedir. Bu müesseseler, şu ya da bu şekilde 100 Avrupa ve Amerika firmasını temsil etmektedir.*"

Kurulduğu andan itibaren, yönünü, kapitalist bir ekonomi, burjuva bir egemen sınıf yaratma doğrultusunda çizen devlet, Koç'un gelişiminde bu çabasının sonucunu alır. Burjuva sınıfı, işçi sınıfı ve emekçi sınıfların hayatından çaldıklarıyla besler, büyütür ve onun sadık bir hizmetkarı olarak, ipleri tamamen kuklacısını eline teslim eder. Koç, bu kapitalist toplumsal düzenin en önemli yöneticilerinden biri olarak öne çıkar.

2010 yılına gelindiğinde, Koç Holdingin stratejik pozisyonu şöyledir;

Enerji
Tüpraş (Rafinajda toplam tüketimin %65'i)
OPET
Aygaz (LPG dağıtımında 1.)
Mogaz (Akaryakıt dağıtımında 3. (yüzde 17))
Entek – Eltek
Aygaz –Doğalgaz (Avrupanın 7. büyük rafinerisi)
Akpa Demir (Avrupanın 5. büyük LPG şirketi)
Export

Otomotiv
Ford (Otomotiv üretiminde 1. (%52))
Otosan (ihracatın %50'si)
TürkTraktör (%13 pazar payı)
OtoKar (Binek otoda %20)
OtoKoç (Ticari araçlarda 1 (%48) Traktörde 1. (%52))

Dayanıklı Tüketim Malları
Arçelik (Beyaz eşya, klima ve tv'de lider)
Grunding
Arçelik LG (Avrupanın 3. büyük eşya üreticisi)
Arctic
Blomberg (İngiltere'de 2. büyük pazar payına sahip)
Elektrobregenz

Finans
Yapı Kredi Bankası (bankacılıkta 4. sırada)
Yapı Kredi Sigorta
Yapı Kredi Leasing (kredi kartlarında 1.)
Yapı Kredi Koray
Yatırım (factoringde 1.
Factoring
Portföy Yönetimi (finans kiralama 2.)
Koç Finans
Unicedit Menkul Değerler

Diğer sektörler; Koçtaş, Tat, Düzey, Divan, Mares Palmira, Sentur, RML, Demir Export, Bilcan, Yapı marketçiliğinde lider, domates ürünlerinde 1. marina işletmeciliği birinci, turizm ve bilgi teknolojilerinde lider, B&O, Kagome-Sumitama, Koneka Seeds, Carlyle Grup...

*Bu tablo Koç Holdingin 2010-2011 yılı faaliyet raporundan alıntıdır.

Koçların 1920'lere dayanan uluslararası tekellerle işbirlikleri ve hisse senetli ortaklıkları, enerji, otomotiv, dayanıklı tüketim malları, finans ve gıda sektörlerindeki şirketleriyle, uluslararası tekellerin, dünyanın sayılı burjuva sınıf temsilcilerinin çağrıldığı toplantılara davet edilen, dünyanın dev tekellerinin Türkiye şubesi rolünü yerine getiren, işbirlikçiliğin hakkını veren sayılı tekellerden olduğunu görüyoruz. Bunun çarpıcı bir örneğini, bu tekellerin yönetim kurulu bileşenlerine bakınca da görüyoruz. 2009'dan beri Koç Holdingin yönetim kurulunda bulunan Peter D Sutherland, Koç'un hem hissedarı hem yöneticisidir. Bu kişi,

-DTÖ'nün kurucusudur
-BW Grup limited yöneticisi
-BP Başkanı (1997-2009)
-Alianz yönetim kurulu üyesi
-Goldman Sacha International Başkanı
-Investar AB yönetim kurulu üyesi
-Royal Bank of Scatland yönetim kurulu üyesi (2001-2006)

2010-2011 yılı verileriyle bu şirketlerin büyük kısmında halen hissedar ve yönetici olan Sutherland ve Sutherland gibi pek çok yönetim kurulu üyesinin Uluslar arası tekellerin sahibi ve temsilcisi niteliği, bu yönetim kurulu manzaraları, Türkiye'deki işbirlikçi sermaye gruplarının, dünya tekellerinin Türkiye şubeleri olma rollerini tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Bu tablo, Şenalp'in özelleştirmelerde, hangi tekellere nelerin gittiğini büyük ihaleleri kimlerin aldığının bilançosuyla tamamlanıyor.

Burjuva sınıf içinde, bir sürü kavga dövüş arasında palazlanan, rantiyeden, inşattan, devlet ihalelerinden kazanç sağlayan yeni zengin bir grup türese de olan şu ki, asıl büyük tekel grupları, uluslararası sermayeyle işbirliği halinde en büyük ve en önemli parçaları sessiz sedasız cebe indirmiş, kalan kırıntılar da bu yeni türedi bürokrat zenginlerin payına düşmüş durumda. İşçi sınıfı ve emekçilerin payına düşen sömürü o kadar yüksek ki bu, kırıntılar bile, herhangi bir emekçinin hayalini dahi kuramadığı destelerle ayakkabı kutularını, odaları dolduruyor.

Gürsal Şenalp'in incelemesi 2011 yılında bitiyor. Aradan geçen 7 senede dünya kapitalist üretim düzeni arenasında ve siyasetinde çok fazla gelişme olmuş durumda. Bu gün 2008 dünya ekonomik krizinin dalgaları kıyıları döver, doları tavana fırlatır, yeni sıcak çatışmaları körüklerken, dünya tekelleri ve onların işbirlikçileri yerli tekel grupları yine en çok kazananlar oluyor. İşçi ve emekçilere asgari ücretle tutumlu olurlarsa rahatlıkla geçinebileceklerini söyleyen burjuva sınıf, "dış güçlerin" "oyunları" karşısında emekçilerden fedakarlık ister, göstermeyeni de sopadan geçirirken, kriz koşullarını tekeller için cennete çeviriyor. Devlet, tekellerin borçlarını üstleniyor, vergi muafiyetleri getiriyor, sınırsız krediler açıyor bu tekellere. Evet 400 tl'lik borcunu ödeyemediği için emekçinin evine haciz gönderenler, örneğin BOSH'a 1 milyar 240 milyonu destek olarak hibe ederken (3.8.'18 resmi gazetede yayınlandı) emekçiye grevi, eylemi yasaklıyor. Birçok tekel grubuna KDV istisnası getirir, işverenin sigorta primini üstlenir, nitelikli personel ve enerji desteği verirken, elmastan vergi almazken, emekçinin çocuğuna içirdiği sütten vergi alıyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler pazarda soğanı, patatesi alamaz duruma gelirken, tekeller ellerini ovuşturarak katlanan karlarından bahsediyorlar. "Bir gün sen de zengin olabilirsin" masalı, emekçinin önüne konan seçim sandıklarıyla "bir gün sen de yönetebilirsin" masalıyla allanıp pullanıyor. Koçlar, Sabancılar, Doğanlar, Çalıklar, TAV'lar perdenin arkasında yönetir, servetlerine servet eklerken, işçi sınıfı ve emekçiler günden güne yoksullaşan yaşamlarıyla daha beter bir yoksulluğa sürükleniyor. İşçi ve emekçiler, yaşadıkları koşulların asıl sebebi olan kapitalist sınıfı, toplumsal ekonomi ve siyasetin bu gerçek yöneticisini, hasmını tanımalıdır. Şairin dediği gibi "Tanı bunları / tanı da büyü". Tanı, ve kendi bağımsız sınıf çıkarların, kendi iktidarın için savaş. Çünkü sen asıl savaşını, işbirlikçi tekelci kapitalist sınıfa ve dünya kapitalist sınıfına karşı veriyorsun.

İşçi sınıfı ve emekçiler pazarda soğanı, patatesi alamaz duruma gelirken, tekeller ellerini ovuşturarak katlanan karlarından bahsediyorlar. "Bir gün sende zengin olabilirsin masalı, emekçinin önüne konan seçim sandıklarıyla bir gün sende yönetebilirsin" masalıyla allanıp pullanıyor. Koçlar, Sabancılar, Doğanlar, Çalıklar, TAV'lar perdenin arkasında yönetir, servetlerine servet eklerken, işçi sınıfı ve emekçiler günden güne yoksullaşan yaşamlarıyla daha beter bir yoksulluğa sürükleniyor. İşçi ve emekçiler, yaşadıkları koşulların asıl sebebi olan kapitalist sınıfı, toplumsal ekonomi ve siyasetin bu gerçek yöneticisini, hasmını tanımalıdır. Şairin dediği gibi "Tanı bunları / tanı da büyü". Tanı, ve kendi bağımsız sınıf çıkarların, kendi iktidarın için savaş. Çünkü sen asıl savaşını, işbirlikçi tekelci kapitalist sınıfa ve dünya kapitalist sınıfına karşı veriyorsun.

İkinci kitabımız, Erol Toy'un 73 yılında ilk basımı yapılan, 74 yılında 17. baskıya ulaşan, "İmparator" romanı. Romanın kahramanı ise Fehmi Çok'tur (Vehbi Koç bu). Ankara'da yeni kurulan meclisin damına gereken ama bir türlü bulunamayan kiremidi, bir günde, Ankara'nın yoksul semtlerindeki evlerin çatılarından parayla toplayıp, meclisin çatısına yerleştirmekle hikayesi başlayan becerikli tüccar Fehmi Çok, meclisteki akrabası Baharatzade ve ahbaplarının yardımıyla hızla zenginleşir.

Küçük bir işletmeden, küçük bir tüccardan büyük bir kapitalist haline gelerek ülke ekonomi ve siyasetine yön veren bir konuma geçen Fehmi Çok'un hikayesi, devleti ve uluslararası sermaye eliyle Türkiye'de tekelci kapitalizmin gelişiminin hikayesidir. Eleştiriye açık yanları bulunmakla birlikte, sunduğu genel panorama bir tarihsel kesitin panoramasıdır. Bu açıdan okunmayı hak ediyor.

Doların yükselmesini Papaz Brunson'a bağlayanlar, Brunson tahliye olduktan sonra düşmeyen dolar kuruna; "İçeride başka biri daha var galiba..." diyerek tepki gösterdi. Genç Yoldaş'tan

İçişleri Bakanlığı, gelişebilecek bir iç savaşa karşı, ülke genelindeki görevli polislere "Korkunun Ecele Faydası Yok" adlı bir eğitim çalışması verileceğini duyurdu. Genç Yoldaş'tan

GENÇLİK DEVRİM İSTİYOR BARIŞ DEĞİL

Taylan Işık

Muhtemelen bir üniversite öğrencisi, faşistler tarafından katledilen yüz üç insanımızı anmak üzere alanda toplanan gençler adına bildiri okuyor. Bildiri "Barış 10 Ekim'de katledilen 103 arkadaşımıza sözümüzdür. Sözümüzü Tutacağız!" cümlesiyle başlıyor.

Sosyal reformist parti ve örgütlerin gençlik saflarında yarattığı tahribat bu kadar derin, bu kadar yıkıcı! 70'li yılların devrimci ortamında, öldürülen arkadaşları için biri çıkıp da "onlara barış sözümüz var" dese, en başta kendi arkadaşlarından bir ton sopa yerdi ya da tükürüğe boğulurdu. Ama bildiriyi okuyan genç -ki bu esas olarak onun kabahati değil elbette, "abileri"ne ve "ablalarına" bakmalı- bırakın tepkiyi görmeyi, alkışlanıyor bile.

Bırakın devrimci olmayı, biraz olsun isyancı bir ruha sahip olan, katledilen arkadaşları için, hiç olmazsa "intikam sözü" verir. Devrimci ruh'tan biraz nasiplenmiş bir genç, sosyalizm için, devrim için ölen arkadaşlarına "devrim sözümüz" var derdi. Ama dediğimiz gibi, vıcık vıcık bir sosyal reformist, uzlaşmacı ruh hali paçalardan akınca, cenaze sahiplerine gözünüz aydın diyen şaşkınlar gibi, "Barış sözümüzdür" diyebiliyorlar. Dahası, bu gençlerin "abileri" ve "ablaları" utanmadan, her türlü hicap duygusundan arınmış biçimde bu cümleyi dergilerinin başında iri puntolarla yayınlıyorlar.

70'li yılların TKP'si bile bu kadar düşmemişti. O bile ara sıra devrimci ruh belirtisi gösteriyor ve bir üyesi faşistler tarafından katledildiğinde intikam için harekete geçiyordu. Bir ona bir de bugünün "aşkın partisi" ÖDP ve hepsi de onun türevi olan sosyal reformist parti ve örgütlere bakın. Faşistlerin katlettiği devrimci insanlara "barış" sözü vermişler de kimsenin haberi yokmuş.

Sosyal reformist, uzlaşmacı, sınıf işbirlikçisi düşünce ve ruh hali insanı işte böyle ahmak durumuna düşürüyor. Bu adamlar, "barış" sözümüz var derken, kiminle barış yapacaklarını dahi düşünmüş değiller. Şimdi biz soralım: Madem ki faşistlerin katlettiği arkadaşlarınıza "barış" sözünüz var, barışı kimle yapacaksınız, kiminle barışacaksınız? Malum "barış" için ez az iki kavgalı ya da düşman taraf lazım, kendi kendinize gelin güvey olup kendi kendinizle "barış"mayı düşünmüyorsanız eğer.

Dinci faşist iktidarla mı "barış"acaksınız, onların tosuncuklarıyla mı?

Sosyal reformist, uzlaşmacı, sınıf işbirlikçisi düşünce ve ruh hali insanı işte böyle ahmak durumuna düşürüyor. Bu adamlar, "barış" sözümüz var derken, kiminle barış yapacaklarını dahi düşünmüş değiller. Şimdi biz soralım: Madem ki faşistlerin katlettiği arkadaşlarınıza "barış" sözünüz var, barışı kimle yapacaksınız, kiminle barışacaksınız? Malum "barış" için ez az iki kavgalı ya da düşman taraf lazım, kendi kendinize gelin güvey olup kendi kendinizle "barış"mayı düşünmüyorsanız eğer.

Dinci faşist iktidarla mı "barış"acaksınız, onların tosuncuklarıyla mı? Gerçi dinci faşist iktidarın tosuncuklarıyla geçmişte "türban" için kol kola yürümüşlüğünüz var ama bu geçmişte kaldı sanıyorduk. Sorumuz hala ortada duruyor: Kiminle barışacaksınız? Sömürücü kapitalist düzenle mi, onun faşist devletiyle mi? Eylemde etrafınızı saracak asker ve polis amirlerine gül vermeyi mi düşünüyorsunuz? Eğer bunlarla "barış"acaksanız boşuna zahmet edip meydanlara filan çıkmanıza gerek yok. Eğreti bir sopaya iliştireceğiniz beyaz bir bez parçası, faşizme karşı her türlü mücadeleden vazgeçtiğinizi vb. vb. ilan etmeniz yeter. Sonra da gidip sıcak yuvanızda rahatınıza bakın. Ama devrimci gençliğin yakasından düşün, emekçi sınıfları aldatmaktan vazgeçin, gerçek niyet ve yüzünüzle ortalığa çıkın! Devrimci ruha sahip olun demiyoruz, birazcık utanma, birazcık arlanma duygusu yeter!

Gençlere haksızlık etmek istemeyiz. Onları böyle ahmak duruma düşüren "barış" kavramını bilerek, düşünerek kullandıklarını sanmıyoruz. "Abi ve abla"larından - "abi ve abla" diyoruz çünkü bu, bu çevrelerin kendilerini ifade ediş tarzıdır- duydukları kavramları eleştiri süzgecinden geçirmeden, üzerinde bir damla olsun düşünmeden kullandıklarını tahmin ediyoruz. Dileriz ki yanılmıyor olalım! Yoksa, bu uzlaşmacı, sosyal reformist parti ve örgütlerin çevresindeki gençler kiminle "barış" yapmak istediklerini bizzat açıklamak durumunda kalacaklar.

Eleştirel bakış yokluğu, her duyduğunu düşünmeden tekrarlama tutumu sözünü ettiğimiz çevrelerin gençliği ile sınırlı değil. Bunun sonucu, örneğin "barış" sözcüğü, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi içinde, Hindu inanışın kutsal ineği gibi, dokunulmaz, eleştirilmez bir kavram haline gelmiş bulunuyor.

Ama artık, Lenin döneminde yaşamış bir Bolşevik'in dediği gibi "devrimci demokratik sözlerin şekerli suyuna sirke ve safra dökmek" zamanı geldi de geçti bile.

Şimdi çok geniş bir kesim, UKH'nin kimi sözcülerinden tutalım da, sakalıyla kendine inandırıcılık ve peygamber görünümü kazandırmaya çalışan - Marx'ın sözüyle: "malum sakalsız peygamber bir hiçtir"- HDP Eş Başkanı, şu eski "yetmez ama evetçi" Sezai Temelli'ye; oradan EMEP ve TKP'ye kadar herkes "Barış" kavramını ağzından düşürmüyor.

Şimdi bu kavrama, "barış" sözcüğüne bir iki damla "sirke ve safra" damlatmak için şu soru yeter: Siz kiminle "barış"acaksınız? Dinci faşist iktidarla mı? Tekelci sermaye sınıfı ve onun faşist devletiyle mi? Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, Kürt halkının özgürlüğünü bunlarla "barış"arak elde edeceğinizi mi düşünüyorsunuz? Sahi, kiminle "barış" yapacaksınız? Bu soruyu kimse ne başkasına ne de kendine soruyor. Ve daha önemlisi, "barış" yapmayı düşündüklerinizle nasıl bir barış yapmayı düşünüyorsunuz? "Barış" var, barış var. Mücadeleden vazgeçip düşmanın dayatacağı tüm koşulları kabul etmekle de "barış" mümkün; gerçek özgürlük ve tam kurtuluşun sağlanması sonucu yapılabilecek "barış var. Birincisinin adı teslimiyettir ve bu düzenin sınırları içinde mümkün. İkinci gerçekten demokratik bir barıştır ve ancak tekelci sınıf egemenliğinin bir toplumsal devrimle yıkılması, ezilen ve sömürülen halkların gerçek zaferi sonucu elde edilebilir.

Bu düzen sınırları içinde, bir devrimden söz etmeden, durmadan "barıştan" söz edenler ikinci biçimden söz etmediklerine göre teslimiyeti mi öneriyorlar? "Barış" kavramını sorgulamadan kullananlar bilmeliler ki yolları buraya çıkar ve başka hiç bir yere değil. Bu kavramı bilinçli olarak kullananların aslında teslimiyeti önerdiklerini ve sinsice bunun için uğraştıklarını ezilen halklara açıklamak devrimcilerin görevidir.

Bu düzen sınırları içinde, bir devrimden söz etmeden, durmadan "barıştan" söz edenler ikinci biçimden söz etmediklerine göre teslimiyeti mi öneriyorlar? "Barış" kavramını sorgulamadan kullananlar bilmeliler ki yolları buraya çıkar ve başka hiç bir yere değil. Bu kavramı bilinçli olarak kullananların aslında teslimiyeti önerdiklerini ve sinsice bunun için uğraştıklarını ezilen halklara açıklamak devrimcilerin görevidir.

Ama biz gençliğe dönelim. Gençlik kitleleri, burjuva devletle, sömürücü düzenle, karşı devrimci güçlerle uzlaşma değil, mücadele istiyor. Gençlik, bu düzenin eksiğinin gediğinin düzeltilerek sürdürülmesini değil, yıkılmasını istiyor. Gençlik, "barış" değil, devrim istiyor. Bunun için mücadeleye atılıyor, bunun için ölümü, zindanlara düşmeyi göze alıyor, bunun için faşizme, sömürü düzenine karşı savaşıyor. Vedat Demircioğullarından Taylan Özgürlerden, Denizlerden, Mahirlerden bu yana gençlik "DEVRİM" istiyor..

Devrim ve komünizm özlemiyle eylem alanlarına koşarken katledilen gençlere "barış" yani uzlaşma -aslında teslimiyet demek daha doğru olur- sözü verenlerin "abi"leri de biliyor değil. Ama bu "abi"ler, faşizmin baskı ve terörü altında, yani örs ve çekici arasında o kadar pelteleşmiş haldeler ki, mücadelenin her türlü biçimini önerecekleri yerde teslimiyet, uzlaşma anlamına gelecek "barış" yolunu gösteriyorlar. Geçmişte onların gençliği, "Tek Yol Devrim" derdi de başka bir şey demezdi. Ya şimdi? Faşistlerin katlettiği arkadaşlarına "barış" sözü vermişler de kimsenin haberi yok! Devrimci ruh ve bilinçten geçtik, utanma duygusu da mı tükenmiş?

Gençlik saflarında devrimci bilinç ve ruhu canlandırmak, ortaya çıkan korkunç durumu değiştirmek günün acil görevi haline gelmiş. Bu en başta Leninist gençliğin görevidir. Bu gün devrimci ruh ve bilinçten tümüyle yoksun olanlar gençlik arasında cirit atabiliyorsa bunun sorumlularından biri de Leninist gençliktir. Öyle görülüyor ki, Leninist gençlik görev ve sorumluluklarını hakkıyla yerine getirememiş.

Şüphesiz, "barış", yani uzlaşma politikasının bu denli yaygınlaşmasının arkasında bir sınıfsal temel var. Bu kavramın esas olarak, "sol" içindeki küçük ve orta burjuva sınıf kesimlerince dile getirilmesi, onlar tarafından yayılıp "kutsallık" düzeyine yükseltilmesi rastlantı değil. Yoksul sınıflar, "bu eğitimlilerin bildiği bir şeyler vardır" güveniyle "barış" yani düşmanla uzlaşma kavramına hoşgörü gösterirken "bu eğitimliler" yani küçük ve orta sınıfların politik temsilcileri bu uzlaşma yolunu bir tercih, bir yol olarak seçiyorlar. Ama bu başka bir yazı ve inceleme konudur.

Sözü bir kez daha Leninist gençliğe getirmekte fayda var. Leninist gençlik, "gençlik devrim istiyor" postulatıyla hareket etmeli, devrimci ruh ve bilinci gençlik saflarında yaymanın en başta kendi görev ve sorumluluğu olduğunu aklından bir an olsun çıkarmamalıdır.

DÖB Sarıgazi'deki Pratik Çalışmalarına Devam Ediyor

DÖB olarak, İstanbul'un emekçi mahallelerinde pratik çalışmalarımıza devam ediyoruz. 16 Ekim'de Sarıgazi'de, Çekmeköy Mehmetçik Anadolu Lisesi'nin karşısına "Eşit, Parasız, Anadilde Eğitim Sosyalizmde" yazılı pankart asarak; gençlere, kapitalist sistemin hem ruhsal hem de kişinin öz gelişimi açısından yarattığı tahribatlara karşı örgütlenme çağrısı yaptık. Daha iyi bir sistemde, daha iyi koşullarda eğitim görmek için, bunların ancak sosyalizmde olacağını vurgulayarak devrim için savaşma çağrısı yaptık.

Pankart çalışmasının ardından okul önünde kuşlamalar yaptık. Çalışmamıza öğrenciler de alkışlayarak destek verdi.

İstanbul/DÖB

Che Çukurova Üniversitesi'nde

Çukurova Üniversitesi'nde 8 Ekim günü Küba Devrimi'nin liderlerinden Ernesto Che Guevara anıldı. Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ve Devrimci Gençlik Dernekleri üyesi öğrenciler üniversite merkez yemekhanesine "Hasta la Victoria Siempre Comandante Che Guevara!" pankartı asarak "Viva Che! Viva Cuba!" sloganlarıyla Che'yi ölümsüzleşmesinin 51. yıldönümünde andı.

Adana/DÖB

"Halklar Arası Savaşa Sınıflar Arası Barışa Hayır"

İzmir'de Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Dokuz Eylül Üniversitesi yakınlarına "Halklar Arası Savaşa Sınıflar Arası Barışa Hayır Devrimci Öğrenci Birliği" pankartı astı.

İzmir /DÖB

Anadolu Ajansı'na tahsis edilen 200 lüks aracın sadece müdüre ve müdür yardımcılarına değil, müdür yardımcılarının eşlerine de verildiği öğrenildi. Zaytung Değil...

Rahip Brunson bırakıldıktan 1 gün sonra Türk Dışişleri Bakanı "ABD umarım anlamıştır baskıyla Türkiye'den netice alınmaz" dedi... Bu da Zaytung değil

GENÇLİĞİ ANLAMAK

Bir devrimin dinamik, enerjik güçlerinden birisinin gençlik olduğu, yadsınamaz bir gerçekliliktir. Gençliği eğitim sistemini kullanarak kendi ihtiyaçlarına göre konumlandıran sermaye, üretim sisteminin ihtiyaçlarını karşılamak için de gençliği üretim sürecine belli bir biçimiyle katar. Faşist devlet aygıtının, büyük sermaye gruplarının nitelikli eleman ihtiyacı da yine gençlikten karşılanır. Burada kasttettiğimiz gençlik kesimleri, eğitim-öğretimin içinde bulunan ya da üretim sisteminin içinde bir biçimiyle yer alan gençlik kesimleridir. Bunu belirtmemizdeki amacımız, gençlik kavramının işçi, öğrenci, köylü gençlik gibi farklı sınıf unsurlarından ve toplumsal kesimlerden gelebileceğini belirtmektir.

Bununla birlikte gençlik kitlelerinin belli bir kesimi kapitalizmin yaratmış olduğu çürümüşlük, geleceksizlik, işsizlik gibi toplumsal yıkımlardan dolayı ne eğitim hayatına devam ediyor, ne de herhangi bir işte çalışıyor. Üretimden, eğitimden gitgide kopan bu gençlik kesimlerinin safları gittikçe kalabalıklaşıyor. Gençlik kitlelerinin belli bir kesimi toplumsal yaşamdan uzaklaşmış olsa da sanayide, atölyelerde, inşaatlarda, tarlalarda çok kötü koşullarda çalışan, yoğun bir emek sömürüsüne maruz kalan milyonlarca genç işçi var. Bilimsellikten insanın çok yönlü gelişimine yönelik planlamadan yoksun, gerici, fırsat eşitsizliği sarmalında öğrencilere gelecek de vaat etmeyen eğitim sisteminden etkilenen milyonlarca genç insan var.

Bu gençlik kesimleri toplumsal hayata, çevresinde olup biten olaylara, gelişmelere ilgisiz de değil, kavrayışsız da. Gezi Ayaklanması'ndan sonra bu gençlik kitleleri politik olarak bir bilinç sıçraması yaşadı. Gençliğin devrimci, sosyalist gençlik örgütleriyle herhangi bir politik bağı bulunmayan büyük, geniş kesimleri harekete geçmeyi başardı ve mücadele içerisinden kendi öncülerini çıkarabildi.

Geziden bu yana toplumsal, sosyo-ekonomik olarak koşullar değişmedi, fakat bu beş yıl içinde savaşımın geldiği noktaya bakılacak olursak koşullar gelişti ve bunalım derinleşti. Genç insanlar üzerinde ekonomik, politik psikolojik yıkım arttı, aynı zamanda Gezi'de kendi genç öncülerini yaratan ayaklanmacı, ilerici, dinamik gençlik kesimleri çok yoğun bir saldırı, kuşatma altına alındı.

Gençliğin devrimci görüşlere ulaşmasını engellemek için hem yoğun bir politik çevirme hareketi örgütlendi hem de üniversite, liselerdeki ilerici unsurlar baskılandı. Fakat tüm çabalara rağmen sermayenin, dinci-faşist iktidarın başaramadığı bir şey var. O da gençlik kesimlerinin yüzünün sosyalizme, devrime dönmesinin, yeni bir dünya için hayal kurup harekete geçmesinin önünü alamaması.

Bunu söylerken geniş gençlik kesimlerinin devrimci, sosyalist örgütlerin saflarında örgütlendiği, işçi, öğrenci gençliğin yığınsal olarak harekete geçtiğini söylemiyoruz. Ancak Gezi Ayaklanması ile birlikte toplumun en kenarda duran, sadece kendi hayatıyla ilgilenen kesimleri de harekete geçirmeyi başardı. Fakat dinci-faşizmin, sermayenin ilerici, devrimci güçlere yönelimi, savaşı kanlı ve sert bir biçimde kazanmaya çalışması devrimci güçlerin yanında durmayan, devrimin saflarına katılabilecek genç kitlelerde bir durgunluk oluşturmuş durumda.

Gençlik kitlelerinin politize olmadığını söylemek bilimsel olmuyor, fakat gençlik kitlelerinin ilerici unsurları ile devrimci örgütlerin, bizlerle olan bağlarının daha da güçlenmesi gerekiyor. Bu bağları güçlendirmek için bizlerin bağımsız, örgütsüz duran ama ilerici, devrimci güçlere sempati duyan kesimlerin güne, güncele dair ne düşündüğünü anlamak, neleri tartıştığını tespit etmekten ya da neden toplumsal sorunları tartışmaktan uzak durduğunu anlamaktan geçiyor.

Birçok genç insana temas ettiğimiz, onlara ulaşmaya çalıştığımız bir gerçek, fakat onların sesine ses vermeyi, gençlik kesimlerini daha iyi kavramayı başarabilmeliyiz.

Geniş gençlik kesimlerinin ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamak onları bilimsel olarak analiz etmek mücadelenin örgütlenebilmesi açısından elzem durumdadır.

İstanbul'dan
DÖB'lü Bir Öğrenci

KÜBA'YI ANLAMAK

Umut Güneş

"Komünizm Küba anayasasından neden çıkarılıyor?", "Küba'da neler oluyor", "Küba artık sosyalist değil mi?" Küba üzerine bir süredir devam eden tartışmalarda sürekli dile gelen bir dizi sorudan yalnızca birkaçı…

Kuşatılmış bir sosyalist ada, "yüzyılın komünü" olan Küba bir süredir yeni anayasayı tartışıyor. Komünist partinin önderliğinde gerçekleştirilen anayasa tartışmaları Küba genelinde bütün halk komitelerinde, komünist partinin tüm alt birimlerinden en üst birimlerine kadar en geniş unsurlar tarafından tartışılıyor. Küba'nın politik olarak gerilediğini iddia edenler bu tartışmaları kanıtmış gibi göstererek, sosyalistlerin kalesinin yıkılmakta olduğunu söylüyor. Hatta ülkemizin sözde sosyalistleri yıllardır emperyalizme, kapitalizme, gericiliğe karşı savaş veren Küba'da yaşanan bu süreci fırsat bilerek sevinç yaygarasını koparmış durumda.

Emperyalist-kapitalist güçleri, onların değirmenine su taşıyan reformist-oportünistleri bu kadar sevindiren neydi aslında? Bizim reformistlerimiz tıpkı karşı devrimciler gibi yeni oluşturulacak anayasadan "komünizm" kavramının kaldırılmasını, özel mülkiyetin Küba devleti tarafından tanınmasını sevinç yaygaraları kopararak karşılıyor. Onlar Küba halkı senelerdir, tüm ablukalara, blokajlara karşı koyarken tek bir defa orayı görmedi, görmek istemedi. Fakat bu toprakların gerçek enternasyonalistleri, komünistleri, Küba halklarının gerçek dostları bugün Küba'nın her şeye rağmen savunulması, Küba halklarıyla dayanışma gösterilmesi gerektiğini belirtiyor. Küba neden savunulmalı diye soranlara orada yaşanan süreci, Küba'nın yaşadığı abluka ve blokajı anlatarak açıklamaya çalışalım.

Küba'da Neler Oluyor?

Küba uzun bir süredir yeni oluşturulacak anayasasının taslağını yukarıda da belirttiğimiz gibi 19 Ağustos-15 Kasım tarihleri arasında partinin tüm birimleri aracılığıyla üniversiteler, okullar, mahalle toplantıları ile değerlendiriyor. Fakat bu yeni anayasa taslağının içerik tartışmaları yeni devlet başkanı Miguel Díaz-Canel ile başlamış bir süreç değil. Yeni bir anayasanın oluşturulması, Díaz-Canel'den önce devlet başkanı olan Raul Castro döneminden beridir tartışılıyor. Devlet başkanının artık bir Castro olmaması uluslararası gerici sermaye basınında sosyalizm terk ediliyormuş gibi lanse ediliyor. "*Üzerinden atlamadan hemen belirtelim, Ocak ayından beridir görev başında olan yeni devlet başkanı Díaz-Canel uzun yıllardır komünist gençlik örgütünde ve daha sonrasında partide görev yapmış, çekirdekten yetişmiş, partiye bağlı önder bir komünist. Yani çekirdekten yetişmiş, Küba'nın yeni devlet başkanı sosyalizmi ileriye götürmeye, Kübalı işçi, emekçilere kendini adamaya hazır birisi.*"

Kübalı işçi, emekçiler ve onların komünist partisi devrimci hedef olarak en elzem görevi komünizmin ön evresi olan sosyalizmi daha sağlam temellere oturtma mücadelesidir. Kübalı komünistlerin ve işçilerin şu anki en temel görevi budur. Küba'daki tartışmaları yakından izlemek, ayrıntılara vakıf olmak, gelişmeleri ona göre değerlendirmek gerek. Sosyalizmin ilerleyişi zikzaklar çizer çoğu zaman. İleri sıçramak için küçük geri adımlar atılabilir. Tarihte bu türden geri adımların örnekleri çoktur. Hatta kimi zaman kritik geri adımlar da gündeme gelebilir. Mesela Sovyetler'de NEP dönemi gibi. Küba'da ise sermaye birikimine sahip bir sınıfın varlığı sözkonusu değil. Burada olan, daha ziyade atıl gücü aktif duruma getirmek ve blokajı zayıflatmak için verilen bir ödüne benziyor. Gelişmeleri yakından gözlemlemeye devam etmek gerekiyor.

Fakat bunlar yaşanırken bir taraftan da, Küba'nın yaşadığı blokaja değinmek gerekiyor. Küba'da yaşamayanlar, kendi gözleriyle o durumu görmeyenler oraya dair farazi konuşmaktan, gerçek dışı argümanlara yer vermekten geri kalmayacak. Bir ülke düşünün kendi içinde devrimini yapmış doğaya, hayvanlara, insanlığa dair saygısı, sevgisi ile bilinen, çalışkan, dürüst, yoksul ama bir o kadar onurlu milyonlarca işçi, emekçinin yaşadığı, komünist yeni insanların olduğu bir yer. Fakat bu yer blokaj altında bir ada... Bu ada dünyadaki diğer kapitalist devletlerle toplumunun ve ekonomisinin ihtiyaçlarını karşılamak için ticaret yapmak zorunda. Fakat emperyalist –kapitalist devletler bu ticareti her tür araçla engelliyor. Hammadde yetersiz, üretim için girdi mallara ihtiyaç var. Ve ülke abluka altında! Ondan sonra da "yok efendim 1950'lerden kalma arabalar var" diye "eleştiren" sözde sosyalistler var! Türkiye'de her mahallede en azından boya bulabileceğiniz bir dükkan mutlaka vardır. Boya gibi işlenmiş kimyevi maddeleri edinememe, teknolojik ürünleri bulamama sıkıntısı yaşamayan bizler bu durumu çok iyi anlayamayız, fakat Kübalılar bu sorunu en yakıcı şekilde hissetmektedir. Dünyada en fazla Çin ve Venezuela ile ticaret yapabilen, oralardan bu tarz işlenmiş ürünleri alan Küba ablukaya, blokaja, tüm çöktürme politikalarına karşı on yıllardır savaşıyor.

Dünya halklarına büyük bir örnek olan Küba tüm zorluklar, yoksunluklara rağmen sosyalizmi daha iyi kurabilmek, nüfusunun hepsini üretime toplumsal hayata kazanabilmek için yeni anayasayı gündemine almış durumda. Buradan oturduğu yerden Küba halklarına, Küba komünist partisine saldıranlar orayla dayanışmayı örmek için ne yapıyor? Gerçek enternasyonalistlerin görevi orayla dayanışmayı örerken en temelde kendi ülkelerinde devrimi örgütlemek ve onu zafere ulaştırmaktır. Bizim sözde enternasyonalistlerimiz ise laf ebeliği yapma peşinde. Bugün Küba'yı savunmak biz genç komünistlerin, Leninistlerin görevidir. Küba'yı anlamak isteyenler bir de oradakilerin gözüyle, Kübalıların direngenliğiyle orayı okusunlar!

Gözaltında İken

Gençliğe bilimi, sanatı, emeği kapitalizmin kıskacından kurtarma, özgürlük ve eşitliği birer hayal değil de karşılığını yaşamda bulan kavramlar haline getirme mücadelesine ortak olma çağrısı yapan bir bildiri dağıttığım için gözaltına alındım.

Aslında sizlere anlatacağım şey, gözaltında kaldığım sürede nasıl muamele gördüğüm değil. Çünkü bu süre boyunca polisin laf cambazlıklarının, yıpratmaya ve yıldırmaya çalışan sorularının nasıl sökün ettiğini herkes tahmin edebiliyordur. Yasaların nasıl da keyfi yaptırımlara uydurulabildiğine, işlemediğiniz suçların size kolaylıkla isnat edilebildiğine, hiçbir kurumun olmadığı gibi hukukun da ideolojiler üstü bir kurum olmadığına ve egemen sınıfın çıkarlarını güvence altına almanın bir aracı olduğuna daha yakından tanık olduktan sonra, bu sisteme duyduğum öfke ile yeni ve sosyalist bir dünyaya duyduğum inancın daha da sağlamlaştığından söz etmek istiyorum.

Çünkü okuyan, düşünen, düşüncesini yaşama geçirmekten, yaşamı şekillendirmekten çekinmeyen bizlerin, zaten son nefeslerini vermekte olan bu çürümüş sistemin nasıl da eteklerini tutuşturduğunu gördüm. Kurmaya muktedir olduğumuz ve mücadelesini verdiğimiz yeni düzenin ayak seslerinin nasıl sallandıklarını gördüm. Kapitalist sistemin, dayattığı yaşam biçimini reddetme ve ona alternatif bir çözümü hayata geçirme cüretini gösterebilenleri nasıl vatan hainliğiyle vs. suçlamaya, ortadan kaldırmaya çalıştığını; ama tüm çabalarının, ömrünü birkaç nefes daha uzatmak için kat be kat arttırdığı baskıların, umarsız çırpınışlarının, kendisini alaşağı edeceğimiz günün gelmesine engel olamayacağını gördüm.

Bu yüzden hiçbir ikirciğe düşmeden, hatta bugün düne göre daha yüksek perdeden bir seslenişle bir kez daha çağırıyorum sizleri: El ele verelim, birlikte üretelim, mücadeleyi birlikte örelim, örgütleyelim!

DÖB'lü Bir Öğrenci

Gözaltındaki İki DÖB'lüye Ajanlık Teklifi

17 Ekim'de Çekmeköy TOKİ Lisesi önünde DÖB'lü bir yoldaşımla bildiri dağıtımı yaptıktan sonra sivil bir polis tarafından çevrilip bu bildirilerin dağıtımını yapmak için herhangi bir izin alıp almadığımız soruldu. Ardından bizi çeviren polis bir ekip çağırdı, terör savcısı arandı ve herhangi bir talimat alınana kadar Çekmeköy Emniyet Müdürlüğü'ne götürüleceğimizi öğrendik.

Emniyet müdürlüğüne geldiğimizde güvenlik şubenin olduğu büroya alındık. Burada bize; "Bu bildirileri kim çıkardı? Nereden çıkardınız? Neden bu bildirileri dağıttınız? Hangi örgüte üyesiniz?" gibi sorular soruldu.

Bunlardan bağımsız olarak da, kel, gözlüklü ve sakallı bir amirin "Hayt, yavrum benim be. O duruşunu yerim senin" söylemiyle tacize uğradık. İçlerinde besledikleri sapıklıkları hiç utanmadan dışarı vuran bu pislik sürüleri, sokaklarda elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor ve memur kimliğinin ardına korkakça sığınarak her türlü pisliği yapabiliyor…

Terör şubenin bürosunda beklediğimiz sırada bizi ayrı olarak bir odaya aldılar. Odada uzun saçlı ve kel olmak üzere, istihbarattan geldiklerini söyleyen iki kişi vardı. Öncelikle bize sıcak davrandılar. Konuşmak istemediğimizi söylediğimizde, karşı çıktığımızda, bize "Bak kardeşim, biz o yandaki polislere benzemeyiz. Biz zaten polis değil, istihbaratçıyız. Seninle buraya güzel güzel konuşmak, seni bu yanlış yoldan döndürmek için geldik" dediler. Sonrasında, bu işlediğimiz 'suç'tan dolayı ileride devlet kurumlarında çalışamayacağımızı, devlet kurumlarını bırak, özel-kurumsal yerlere dahi giremeyeceğimizi söylediler. Ve ardından "Size yardım edebiliriz. Bu yanlış yoldan dönüp kendinize tertemiz bir sayfa açabilirsiniz" dediler. Ayrıca, beş yıldır cezaevinde tutsak olan Sami Tunca'yı tanıyıp tanımadığımızı sordular.

Onlar için güzel bir gelecek; iyi bir işten, arabadan, aileden ibaret. Evinizin penceresinden başınızı çıkardığınızda dışarısı emek sömürüsü, savaş, mutsuzluk ve geleceksizlik kokuyor. Bizim derdimiz, iyi bir işimizin, mutlu bir aile yaşantımızın olması değil, bizim derdimiz; bunların olma ihtimalini dahi ortadan kaldıran kapitalist sistemledir.

Bu yardım teklifinden sonra geceyi nezarethanede geçireceğimizi öğrendik. Sağlık kontrolü için hastaneye gittiğimizde dahi psikolojik işkence babında kolumuzu bırakmamakta direttiler. Yanımdaki yoldaşıma "Baksana, burada bile kaçmamızdan korkuyorlar" dediğimde kolumuzdaki polis hafiften yüzümüze bakıp "Konuşma" uyarısının ardından önüne döndü.

Sağlık kontrolünün ardından tekrar emniyet müdürlüğüne getirildik ve ayrı ayrı nezarethanelere konulduk.

Bizim için farklı ve güzel denemese de yararlı bir deneyim oldu. Samimi bir dil içeren, hiçbir yasa dışı argüman bulunmayan bildirilerin dağıtımını yaptığımız için "Hangi örgüttensiniz?"gibi sorulara maruz kalmak, dinci-faşizmin ne kadar azgınlaştığını ve acilen bastırılması, süpürülmesi gerektiğini gösteriyor.

Gençliğin öncü devrimci gücünün bir parçası olarak bizler, tutuklamalara, gözaltılara, her türlü baskıya karşı alanlara daha da çelikleşerek çıkacağız. Hiçbir zaman en ufak bir tereddüt dahi hissetmeyecek, yapabileceğimizin en iyisini yapacağız. Bizleri tehditlerle, gözaltılarla yıldırmaya çalışanların beynine demirden yumruğumuzu indireceğiz!

DÖB'lü Bir Öğrenci

TİCARET SAVAŞLARI: CEHENNEME HOŞGELDİNİZ!

Ali Varol Günal

Başlığa bakınca bazıları bizim yeni bir tespit yaptığımız sanısına kapılarak, "ticaret savaşları yeni bir şey değil ki, yüzyıllardır sürüyor" diyebilir. Hemen baştan belirtelim: "Ticaret savaşları" derken meramımız tüccarlar, tekeller ve hatta ülkeler arasındaki rekabet vb değil. Biz, bir tespit yapmaktan çok günümüzde işin geldiği boyuta dikkat çekmek istiyoruz.

Dünya Ticaret Örgütü başkanından tutun da ABD başkanına, hatırı sayılır ekonomistlerden köşe yazarlarına kadar bir çok kesim bu konuyu mercek altına almış bulunuyor. Elbette herkes kendi bulunduğu yerden soruna yaklaşıyor; ama bu kesimlerin ortak noktası, kapitalizmin temel mottolarından biri olan "krizi nasıl fırsata çevririz?" sorusudur. Tabii her krizi fırsata çevirme düşüncesi krizi daha da derinleştiriyor ve ticaret savaşlarını daha da yaygınlaştırıyor. Dolayısıyla bu soruyu soranlar, her defasında uçmak isterken yere çakılmaktan kurtulamıyorlar.

Bugün emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu krizi ve küresel çapta devam eden ticaret savaşlarını Yeni Evre'yi anlamadan tahlil edebilmek mümkün değildir. Kapitalizmin bu yeni sıçramalı çöküş evresi tek başına ticaret savaşlarıyla karakterize olmuyor kuşkusuz. Bugün dünya üzerinde yaşanmakta olan 3.Dünya Savaşı, hem ekonomik, hem politik, hem de askeri olarak sürüyor. Kısa süre öncesine kadar sadece Leninistlerce dile getirilen bu gerçeklik, artık bir çoklarınca kabul ediliyor. İşte son süreçte sıklıkla dile getirilen "ticaret savaşları"nı da bu bağlamda değerlendirmek gerekiyor.

Gelişmelerin ilk sinyalleri Trump, ABD başkanı olduktan sonra verildi. Zatı şahaneleri bizzat kendisi, ABD'nin bundan sonra bazı ülkeleri sırtında taşımayacağını (demek ki, bugüne kadar tam tersini savunanlar yanılıyormuş!), Meksika vb'nin bundan böyle ABD ekonomisine yük olmasına izin vermeyeceklerini söyledi ve hatta Meksika sınırına bir duvar inşa edileceğini duyurdu. Ve 2017 yılında bu duvar inşa edilmeye başlandı. Aynı dönem Trump, Kuzey Amerika Serbest Ticaret Antlaşması (NAFTA)'nı yürürlükten kaldıracağını açıkladı. "Amerika'yı yeniden harika yap" sloganı ile yola çıkan Trump'ın bütün bunları kafasına taş düşerek yapmadığı/yapamayacağı ortadaydı. O halde, ABD tekellerini ve devletini böyle "korumacı" politikalar izlemeye iten neden neydi? Her şeyden önce ABD'nin 18,5 trilyon dolarla dünyanın en büyük ekonomisi olması ve bir o kadar hatta daha fazla dış borcunun olması (20 trilyon dolar), bunda önemli bir yer tutuyor. ABD, "artan finansal kırılganlıklar"dan korkuyor ve yeni bir finans krizinin sadece finans alanıyla sınırlı kalmayacağını, bir kaç şirket ya da banka feda edilerek krizden çıkılamayacağını Olympos'un tepesinde olduğu için, herkesten daha iyi görüyor. Küresel arz zincirinin bozulduğunu, borç geri ödemelerinin yapılamadığını, kredi borçlanmalarının bütün dünya üzerinde had safhaya ulaştığını, borsaların her an tepetaklak olma riski taşıdığını, dünya üzerinde dolaşan "hayali sermaye"nin sürekli büyüdüğünü, balonun patlayacak denli şişmiş olduğunu ABD'den daha iyi kim bilebilir. ABD merkez bankasının faiz artırımına gitmesi karşısında küplere binen Trump'ın derdinin üretim yapanları korumak olmadığını anlamak için ekonomi-politik bilmeye gerek yok. Bütün işlerin durmaya doğru gideceğini, cari açığın daha da büyüyeceğini anlamak için müneccim olmak da gerekmiyor (ABD'nin şu andaki cari açığı, yani ithalatının ihracatından fazla olan kısmı, yılda 375 milyon dolar). ABD, ithal edilen ürünlere, özellikle de hammaddelere yüksek oranda vergi koymak suretiyle gümrük duvarlarını yükseltiyor.

Trump, 1 Mart 2018'de Amerikalı çelik ve alüminyum sektörü yöneticileriyle Beyaz Saray'da bir toplantı yaptı. Bu toplantıda alınan kararlara göre ABD, bundan böyle çelik ithalatında %25, alüminyum ithalatında da %10 gümrük vergisi uygulayacak (Bu arada belirtmek gerekir ki, ABD dünyanın en büyük çelik ve alüminyum ithalatçısı. Çin de en büyük çelik ve alüminyum ihracatçısı). Bununla öncelikli olarak Çin'in ticaretinin engellenmeye çalışıldığı görülüyor. Zaten bunu da saklama gereği duymuyorlar; zira Çin'e toplam 34 milyar dolar ek gümrük vergisi getirildi (ABD, Çin'in en çok ticaret yaptığı ülke durumunda). Bu adımlar karşısında Çin de bazı misillemelerde bulundu. Örneğin, ABD'den ithal ettiği soya fasulyesine ek gümrük vergisi getirdi. "Silahı ilk biz ateşlemedik" diyen Çin, ABD'yi Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ)'ne şikayet etti; ABD'yi "ekonomi tarihinin en büyük savaşını başlatmakla" suçladı. Çin Ticaret Bakanı yardımcısı Wang Showen, "boğazlarına bıçak dayandığını" söylüyor.

Elbette Çin ve ABD arasındaki bu ticaret savaşının bir geçmişi var. 2014 yılında "dünyanın fabrikası "denilen Çin, Rusya, Hindistan, Brezilya ve Güney Afrika Cumhuriyeti ile birlikte BRICS'i oluşturmuştu. Daha o yıllarda BRICS üyesi ülkeler IMF'ye alternatif bir banka kurulması düşüncesini dile getirmişlerdi. Haliyle dolara karşı yeni bir rezerv para kullanma düşüncesi de gündeme gelmiş, 2015 yılında IMF, Yuan'ı rezerv para olarak kabul etmek zorunda kalmıştı (2. Dünya Savaşı'ndan hemen sonra Bretton Woods anlaşması ile dolar tek rezerv para olarak kabul edilmişti ve o günden bugüne bu egemenliğini korumuştu). Yine 2015 yılında Çin'in ICBC Bankası dünyanın en değerli bankası olarak kabul edildi. Bugün ilk 10 banka içinde ABD'den 5, Çin'den 4 banka bulunuyor (diğeri İngiltere'den). Bu artık ABD hegemonyasının sadece politik olarak değil, ekonomik olarak da çökmeye başladığının en açık göstergesi. Eğer işler böyle giderse dünya piyasalarında dolara olan talep daha da düşecek ve ABD'de enflasyon ve faizler yükselmeye devam edecek. Bu da kısa ya da uzun vadede ABD'de toplumsal olayların gelişimini tetikleyecek. Peki, dünyanın geri kalanının bu gelişmelerden etkilenmemesi mümkün olacak mı? Elbette hayır. ABD'nin "korumacı önlemleri"nden rahatsız olan AB ülkeleri, ABD'nin tutumunu "haksız ve gereksiz" bulduklarını açıkladılar. Onlara rahatlıkla Rusya'yı, Kanada'yı ve irili ufaklı daha onlarca ülkeyi de ekleyebilirsiniz. Bu arada belirtmek gerekir ki, "filler tepişirken olan çimenlere olacak" şeklindeki bir yaklaşım da artık geçerliliğini yitirdi; çimenler ezilmeye devam edecek ama filler de mezarlıklarına doğru gidecekler. Dünya üzerinde artık "krizin yönetil(ebil)mesi" dönemi geride kaldı. Artık, emperyalist kapitalist sistem, bütün halinde bir çöküşün içerisinde. Biten/ çöken sadece "neo-liberalizm" değil, kapitalist sistemin kendisidir. "Dünyanın global bir köy"e döndüğü, sınıf çelişkisi başta olmak üzere bir çok çelişkinin bittiği, yerini uzlaşma ve kaynaşmalara bıraktığı şeklindeki küresel yalanlar da emperyalist-kapitalist sistemle beraber çöküyor.

Bugünün ticaret savaşlarının askeri anlamda savaşla sürmek zorunda olduğunu biliyoruz. Bu gerçek, bugün kendisini en fazla hissettiren şeydir. Küresel iç savaş, bu gerçeklik üzerinde hayat buluyor. Emperyalist ülkelerin ya da bağımlı ülkelerin, bugün "korumacılık"la ya da Fransa Cumhurbaşkanı Macron'un dikkat çektiği"iktisadi milliyetçilik"le bu akıbetten kurtulmaları mümkün değildir. Ticaret Savaşlarıyla sarsılan dünya, belli ki çok daha zor dönemlerden geçecektir; ama karanlığın böylesine koyulaştığı dönemlerde şafağın da doğmak için sabırsızlandığını unutmamak gerekiyor.

"Mücadelemizi Birleştireceğiz, Zulmedenler Gidecek, Emek Kazanacak Biz Kazanacağız!"

KHK ile ihraç edilen KESK İstanbul Şubeler Platformu üyeleri bu haftaki eylemini, Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atılan ve 188 gündür işe dönme mücadelesi veren Kenan Güngördü ile birlikte gerçekleştirdi.

13 Ekim günü Zeytinburnu Belediyesi önünde bir araya gelen emekçilere Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'nde işten atılan Sinan Yerdelen, MutluSan'da işten atılan Burcu Koçlu, Çapa Hastanesi işçisi Cemal Bilgin, 5 kez KPSS sınavını kazandığı halde göreve başlatılmayan Berfin Aslan, Bakırköy Belediyesi'nde işten atılan işe iade davasını kazandığı halde işe geri alınmayan Fethiye Kızmaz, 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu ve çok sayıda demokratik kitle örgütünden emek dostları da katıldı.

Basın açıklaması "Kenan Güngördü Yalnız Değildir", "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız", "İşimizi Geri Alacağız" sloganlarıyla başladı.

Kamu emekçilerinden Vaiz Adıgüzel, Zeytinburnu halkına seslenerek yıllarca kamu kurumlarında çalışan ve bir gecede haklarında hiçbir mahkeme kararı, hatta hiçbir soruşturma olmaksızın KHK ile atılan kamu emekçileri olduklarını ve bir buçuk yılı aşkın süredir işlerine dönebilmek için mücadele verdiklerini anlattı, "*Biz kazanacağız siz yıkılacaksınız. Seçilenler geçici seçenler kalıcıdır. Ve bu zulmün hesabı da sorulacak, emekçiler kazanacaktır*" dedi.

KHK ile ihraç edilen emekçiler adına basın açıklamasını ise Sarya Mehtap Yılmaz okudu. Okunan basın açıklamalarında KHK'lara, Kenan Güngördü ve eylemine, tutuklanan 3. Havalimanı işçilerine, 10 Ekim'de Ankara'da katledilen emekçilere, Galatasaray Meydanı'na sokulmayan Cumartesi Annelerine değinildi ve KESK üyesi kamu emekçileri olarak haksızlıklara karşı durmaya devam edecekleri; işten atılan, haksızlığa uğrayan emekçilerle de dayanışma içinde olmaya devam edecekleri vurgulandı.

Ardından Kenan Güngördü yaşadıkları hukuksuzluğa son verilmesi için Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'nde işten atılan Sinan Yerdelen ile birlikte

Ankara'ya 8 gün süren bir yürüyüş düzenlediklerini anlattı.

Basın açıklamasının ardından Bayramtepe'den gelen emek dostları KHK ile işten atılan emekçilerle dayanışma içinde olacaklarını belirttiler. Ayrıca geçtiğimiz hafta Üsküdar Kirazlıtepe'de kentsel dönüşüm projesi kapsamında gerçekleşen yıkımla ilgili Kirazlıtepe halkıyla görüştüklerini ve oradan geldiklerini, halen pek çok emekçinin yıkıma karşı mücadele vermekte olduğunu aktardılar.

Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'nde işten atılan Sinan Yerdelen, Çapa Hastanesi'nde işten atılan ve işe iade davasını kazanmasına rağmen işe geri alınmayan Cemal Bilgin, KPSS Türkiye beşincisi olan ve 4 kez sınavı kazanmış olmasına rağmen ataması yapılmayan Berfin Aslan, işten atılan Mutlusan Elektrik işçisi Burcu Koçlu, Bakırköy Belediyesi'nde işten atılan işe iade davasını kazanmasına rağmen işine geri alınmayan Fethiye Kızmaz yaşadıkları süreçleri aktardılar.

3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu Kuruldu

3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu 8 Ekim günü İstanbul Karaköy'de bulunan TMMOB Büyükkent Şubesi'nde yapılan basın toplantısıyla kamuoyuna duyuruldu.

"Adaletsizliğe ve Zulme Karşı Dayanıma / İnşaat İşçisi Köle Değildir - 3.Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu yazılı pankartın asıldığı toplantıda çeşitli konuşmalar yapıldı.

3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu kuruluş amaçlarını anlattıkları metinde "*Bizler çeşitli sendikalar, kitle örgütleri ve demokratik kurumlar, duyarlı kişiler olarak bir araya gelerek 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu'nu oluşturduk. Bu Platformla haksız-hukuksuz şekilde tutuklanan işçiler ve sendikacılar ile dayanışma içinde olacağımızı, 3. Havalimanı şantiyesinde çalışan arkadaşların bir isyanla deklare ettikleri taleplerinin takipçisi olacağımızı belirtiriz.*

Arkadaşlarımızın bir an önce serbest bırakılması, parasız-pulsuz konuldukları cezaevindeki ihtiyaçlarının-mağdur edilen ailelerinin yaralarının sarılması için ortak bir çaba içinde olacağımızı vurgularız.

Platformumuz, işçilerin direnme hakkına saygı duyan, insani taleplerini sahiplenen, onların bu şekilde mağdur edilmeleri karşısında vicdani bir sorumluluk duyan tüm kurum ve bireylere açıktır" denildi.

Basın toplantısı basın emekçilerinin ve dayanışmada bulunmak isteyen emek dostlarının sorularının yanıtlanması ve önerilerin alınmasının ardından inşaat işçilerini anlatan bir tiyatro oyununun kısa fragmanıyla son buldu.

Tutuklu Havalimanı İşçilerine Kart Gönderildi

3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri Silivri Hapishane'sinde tutuklu bulunan havalimanı işçileriyle dayanışma için topluca el yapımı kartlar gönderdi.

Kartların postaya verilmesinin ardından Devrimci Yapı İşçileri Sendikası, İnşaat İşçileri Sendikası ve Av. Güneş Ekin Saygılı, tutuklu işçilerin durumunu aktaran bir basın açıklaması yaptı.

Sendikalar adına konuşan İnşaat İşçileri Sendikası Örgütlenme Sekreteri Kadir Kurt, 3. Havalimanı şantiyesinde çalışan inşaat işçilerinin en insani talepleri dile getirdiklerini ve bir iş bırakma eylemi yaptıkları için haksız ve hukuksuz bir şekilde tutuklandıklarını hatırlattı, "*Gerek inşaat işçileri olarak, gerek çeşitli siyasi yapılar ve demokratik kitle örgütleri olarak tutuklanan inşaat işçilerinin yanında olduğumuzu bir kez de onlara kartlar göndererek bildirmek istedik*" dedi.

Sözü tutuklu işçileri ziyaretten gelen Av. Güneş Ekin Saygılı alarak işçilerin bir çoğunun adli tutuklularla birlikte kalmak zorunda bırakıldığını belirterek, işçilerin moralinin iyi olduğunu, platformun çabasıyla daha fazla haber ve dayanışmayla seslerinin duyurulması ve havalimanındaki işçilere destek verilmesini istediklerini söyledi. Av. Saygılı, "*Aslında bazı arkadaşlarımız 'Neden tutuklu olduğumuzu halen anlayabilmiş değiliz. Bizim suçumuz ne? Adli tutuklular, uyuşturucu satanlar teker teker bırakılırken biz niye burada tutuluyoruz? diye soruyorlar*" dedi.

3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri, şantiyedeki çalışma koşullarının iyileştirmesi ve tutuklu arkadaşlarının serbest bırakılması için çabalarının ve etkinliklerinin süreceğini belirterek postane önünden ayrıldı.

3.Havalimanı'nda Yine İşcinayeti

3.Havalimanı'nda işçilere yönelik saldırıları ve hak gasplarının yanısıra iş cinayetleri ve iş kazaları da hız kesmeden devam ediyor.

Havalimanında 20 Ekim günü Nepalli işçiler temizlik yaparken, logar içinde bir erkek işçi cesedini buldu. Kimliği ve uyruğu belirlenemeyen işçinin 3 gün önce ölmüş olabileceği söylenirken, olay yerine gelen jandarma görüntü alan işçilerin telefonlarından görüntüleri de sildi.

Tutuklu 6 Havalimanı İşçisi Tahliye Oldu

İstanbul'daki 3'üncü Havalimanı inşaatında kötü çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle 14 Eylül günü ı iş bırakma eylemi yapılmış ve bu nedenle 18 Eylül'de 24 işçi tutuklanmıştı. Tutuklanan 24 işçiden 6'sı 17 Ekim günü tahliye edildi.

Gaziosmanpaşa 2. Sulh Ceza Hakimliği tarafından yapılan tutukluluk incelemesinde Selami Sarıbuğa, Birkan Topçu, Bilal, Hasan Çetin, Mehmet Celal Demir, Musa Karakuş adlı işçiler tahliye oldu.

OSB'lerde Kriz Var

Merhaba arkadaşlar,

Size organize sanayi bölgesinde çalışan bir işçi olarak yazıyorum. Biliyorsunuz, ekonomik kriz yok, bitti diye konuşuluyor. Size buradaki gözlemlerimi aktararak gerçeği ortaya koymak istiyorum. Öncelikle son 2-3 aydır bulunduğum sanayi bölgesinde ciddi bir durgunluğun ve hareketsizliğin olduğunu söylemeliyim. Daha önceki süreçlerde araçlar durmaz, her tarafta insanlar gelir gider, dışarıda sürekli çalışan emekçilerin sesleri duyulurdu. Dışarıyı gözlemleyebilecek bir işte çalıştığım için bunu hemen hissedebildiğimi söylemeliyim. Ayrıca, gittiğimiz yemekhaneye ise neredeyse yarıdan az işçi geliyor artık. (Ve tabii yemekhane, müşterilerini başka bir yere de kaybetmiş değil.) Kimi zaman on on beş dakika beklemek zorunda kaldığımızı düşününce kriz var mı sorusunun cevabı açık.

Diğer bir şey de çalıştığım işyeri de dahil pek çok yerin nakit konusunda sıkıntı çektiğini, borçlarını ödemekte zorlandığını ve satış yapamadığını söylemek gerek. Ve bu konuda da küçük ve orta ölçekli üretim yapan kesimin öncelikle etkilendiğini belirteyim. Hatta geçenlerde ekonomik koşulları iyi sayılabilecek ve kar marjı yüksek bir işyeri sahibinden bahsetti bir abi. İşyeri de maliyeti yüksek bir yerde. Adamın Kürt halkına düşman, Gezi ve benzeri şeylere karşı olduğunu da belirtmeliyim. Kendisi devlete karşı çıkılmaz düşüncesinde birisi. Erdoğan'ı sevmiyor ama mesela CHP'ye de yanaşmıyor. HDP'ye ise zaten düşman. Yani tipik faşist görüşlü birisi. İş icabı sohbetten biliyorum. Kendisiyle son döviz krizinden sonra konuştuğumda maliyetlerin arttığından şikayetçiydi, ne olacak halimiz diye kara kara düşünmeye başlamıştı. Geçenlerde belki inanılmaz gelecek ama sokağa çıkmak gerektiğinden bahsettiğini, AKP'den ve Erdoğan'dan kurtulmaktan söz ettiğini anlattılar. Böylesi bile kendince sokaktan bahsediyorsa daha ne demeli ki?

Son olarak bir çok işçiden tesadüfen (örneğin bir markette alışveriş yaparken) ya maaş alamadığını ya da işten çıkarmalar yaşandığını duyduğumu da ekleyeyim.

Kriz var ve biz işçiler, emekçiler bir araya gelir ve bu düzeni kökten değiştirmezsek her gün yaşanan sıkıntılara yenilerinin ekleneceğini görmezden gelmemeliyiz. Bu yüzden diyorum ki işçiler birleşin, devrim için savaşın!

OSB'de Bir İşçi

HEMA Maden'de İşçiler Yine Vinçte Eylemde

Bartın'ın Amasra ilçesinde Hattat Holding'e bağlı HEMA Maden'de işçi eylemlerinin yaşanmadığı gün geçmiyor. 17 Ekim günü taşeron firma DENFA'ya bağlı çalışan 2 işçi, 105 gündür ödenmeyen ücretleri için kule vincine çıkarak eyleme başladı. Talepleri kabul edilmeyen işçiler eylemlerini ertesi gün de sürdürdüler.

Tarlaağazı köyünde bulunan maden ocağında çalışan işçilerin eylemi üzerine bölgeye jandarma ekipleri gönderildi. Maden sahasına gelen aileler ise çocukları için endişelendiklerini söyleyerek ücretlerin bir an önce ödenmesini istedi.

Temmuz ayından bu yana ücretlerini alamayan işçiler eve ekmek götüremediklerini, okullar açıldığı halde çocuklarına hiçbir şey alamadıklarını söylüyorlar.

Zor durumda kaldıklarını ve bıçağın kemiğe dayandığını söyleyen işçiler kule vincinde çektikleri video ile ücretlerinin 18 Ekim günü 13.00'e kadar yatırılmasını istemişti. Patronlar ise işçilere 1 aylık ücretlerinin ödenmesi karşılığında eylemin sonlandırılmasını önerdi. Bu teklifi kabul etmeyen işçiler eyleme 4. gününde de devam ediyor.

Bu esnada, işçiler vincin üzerine çıktığında maden sahasının asansörleri durduruldu. Sabah saatlerinde maden sahasına inen 15 işçi de maden sahasında mahsur kaldı. Maden sahasının başka bir çıkışı olmadığı için eylem sonlanmadan işçilerin çıkışı imkansız duruma geldi.

HEMA Maden'de geçtiğimiz ay da 2 işçi, ücretlerinin ödenmemesine tepki göstererek kule vincinde 5 gün sürdürdükleri eylem sonucu ödenmeyen ücretlerini alabilmişti

3 Aydır Ödenmeyen Maaşları Vinç Kulesine Çıkınca Ödendi...

Kocaeli'nde Gama Holding ve Türkerler Holding tarafından inşaa edilen Kocaeli Şehir Hastanesi'nde inşaatında çalışan işçilerden 2'si, 3 aydır maaş alamadıklarını belirterek vinç kulesine çıktı.

Ödeme yapılmayan işçiler 15 gün önce işi bırakmıştı. Fakat ücretleri yine ödemeyince 2 işçi çareyi vinç kulesine çıkmakta buldu.

Arkadaşlarının vinç kulesine çıktığını gören işçiler toplanarak beklemeye başladı. Ücretlerinin ödenmesini isteyen işçileri polis şantiyeden göndermeye çalıştı, fakat işçiler arkadaşları vinç üzerindeyken gitmeyi kabul etmedi. Bir süre sonra taşeron patronlarından birisi gelerek işçilerle konuştu.

Dev Yapı-İş Sendikası temsilcileri "*Taşeron işçilerin ücretlerini ödeyeceğine utanmadan 'Ben cebimden ödeyeceğim para toparlamaya çalışıyorum. Ama böyle de olmaz böyle sorunu çözemezler. Kimsenin parası kalmaz. Ben burada insanlık yapıyorum. Böyle şeyler yapmakla olmuyor*' demek aymazlığını gösteriyor. İşçiler haklarını istiyor" dedi.

BBS adlı taşeron firmaya çalışan kalıpçıların 3 aydır paralarını alamadıklarını aktaran sendika temsilcileri, işçilerin 15 gündür de oyalanmakta olduğunu belirtti.

En son BBS taşeron firma sahibinin işçilere "*Para mara yok şantiyemi terk edin. Kime gidiyorsanız gidin, savcılığa mı gidiyorsunuz polisi mi çağırıyorsunuz ne yaparsanız yapın*" dediğini, işçilerin de çözümü vince çıkmakta bulduğunu ifade eden sendika temsilcileri, işçileri bu eylemi yapmak zorunda bırakan taşeronların gece 02.30 civarında inşaata gelmek zorunda kaldığını söyledi.

Taşeron firma tarafından işçilerin alacağı paranın yarısının ödenmesi ve kalan yarısını da sabah ödeneceği sözü verilince, işçiler eylemi sonlandırdılar ve aşağıya indiler.

Belediye İşçileri Zamlara Karşı Eylemde

DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası'nda, örgütlü Kartal, Kadıköy, Maltepe ve Ataşehir Belediyesi işçileri, "Ücretler Derhal Arttırılsın", "Vergi Adaleti Sağlansın", "Elektriğe, Doğalgaza Zam Yapılmasın" talepleriyle Kadıköy'de Kadıköy-Beşiktaş İskele Meydanı'nda kitlesel bir eylem düzenledi.

Eylemde konuşan Genel-İş Sendikası Başkanı Remzi Çalışkan ekonomik krizin lafını bile etmenin suç ilan edildiğini ifade ederek "*Ekonomik politikalar sonucunda işsizlik 6 milyonu aştı ve çok büyük bir toplumsal sorun haline geldi. Artık her evde işsiz var. Genç işsizler artıyor, üniversite mezunu işsizlerin sayısı artıyor. Kadınlar çalışma yaşamının dışına itiliyor*" dedi.

Enflasyon oranlarının önümüzdeki aylarda daha artacağını değinen Çalışkan, *"Belediyeler belediye şirketlerine geçişi yapılan işçileri kadroya alabilmelidir. Aralık'ta ödenecek 2018 yılı ilave tediyeleri belediye şirketlerine geçişi yapılan işçilere de ödenmelidir. Kamuya ve belediye şirketlerine geçişi yapılan işçiler için KHK ile getirilen sendikal hak kısıtlamaları kaldırılmalı; işçi sendikaları 6356 sayılı Kanun'a göre serbest toplu sözleşme sürecini işletmeye başlamalıdır. İşçilerin ücretine YHK kararı ile yapılan yüzde 4 artışa ek olarak ücretler en azından eylül ayındaki yıllık enflasyon artış oranı düzeyinde yani yüzde 24,52 oranında artırılmalıdır*" dedi.

"Son Paramızı Patronlar Gasp Etti"

15 aydır eylemlerini sürdüren Real Market ve Uyum/Makro Market işçileri 10 Ekim günü, Nakliyat İş Sendikası yöneticileriyle birlikte, ilk olarak Marmara Park AVM içindeki Media Markt mağazasına girdiler. Burada alışveriş yapan işçiler aldıkları çok sayıda ürünle kasaya gelerek, son paraları Metro ve Media Markt patronları tarafından gasp edildiği için ödeme yapamayacaklarını belirterek sloganlarla AVM önüne çıktılar ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

İşçiler ardından Beylikdüzü'nde bulunan Metro AG mağazasına gittiler.

Metro Mağazasının önüne gelen işçiler içeri girmek istedi. Özel güvenlik elemanları giriş kapısında kol kola girerek işçilerin girmesine izin vermediler. Bahçede çok sayıda sivil ve resmi polis de vardı. İçeri girmek isteyen işçiler ile özel güvenlik arasında kısa süreli bir arbede yaşandı. Daha sonra polis araya girerek tarafları uzaklaştırdı.

Mağazanın önünden ayrılmayan işçiler slogan atarak eylemlerine devam ettiler. İşçiler burada da bir basın açıklaması yaptılar.

Her iki yerde de yapılan basın açıklamalarında söz alan işçiler Real'de uzun yıllar çalıştıklarını, kendilerine hiçbir bilgi verilmeden Real'in Beğendik Gruba satıldığını ve hiçbir haklarının ödenmediğini belirttiler.

Eylemler sırasında bu işyerlerinde çalışan işçilerle ve özel güvenlik elemanlarıyla bir sorunlarının olmadığını belirten işçiler, patronların işçileri karşı karşıya getirdiğini ama bu oyuna da gelmeyeceklerini söylediler.

Haklarını alıncaya kadar da Nakliyat-İş Sendikası öncülüğünde eylemlerine devam edeceklerini belirten işçiler atılan sloganların ardından eylemlerini sona erdirdi.

İşçiler, her iki günde bir, farklı marketlerin önünde eylemlerini sürdürüyor.

Gelene Selam Olsun

Kenan Kızıl

Derinlerde depremler olmasa yüzeyde yıkıntılar oluşmaz. Anlaşıldığı düşünülen bu gerçek çoğu kez anlaşılmıyor.

Aynı şey değil derinlerden gelenle yüzeyde gerçekleşen. Hiç bir tutulabilir mi; bir damlayla bir okyanus, bir kıvılcımla bir yanardağ. Serin bir meltemle dehşete düşüren bir tayfun.

Yüzeyde olan değer geçer, yüzeyde olan dokunur, değiştirmez değişir. Yüzeyde olan edilgendir; sözü kendi sözü değildir, noktası da, virgülü de!..

Derinden gelen yıkar geçer, yarar gider, yakar gelir. Derinden gelen değiştirir; kendi sözü vardır, kendi noktası, kendi virgülü!.. Mesela dalgalar derinden gelir, rüzgarlar derinden, yağmurlar derinden, kimi suyun, kimi dağın, kimi mavi göğün en derin yerinden koparak!..

Gülün açmak için beklediği bahardır derinden gelen ama kopup da gelen! Ustaların demir dövmek için beklediği harlı közdür ve bayrak taşıyıcının ileri fırlamak için beklediği andır.

Birilerini korkutsa da, başka birilerinin de uykularını kaçırsa da ve daha daha başkalarına da ecel terleri döktürse de, yani bir cümle karşı cephe ve onunla gönül bağı olanları korkudan öldürüp öldürüp diriltse de geliyor şimdi geliyor derinden gelen.

Şimdiye kadar olanlar bu gelenin öncü sarsıntılarıydı, kendisi değil, habercileriydi ki bu haberciler bile korkuttu saraylardakileri. Öncüleri bile sarstı camekanlı çelikten o yüksek kuleleri. Nasıl korkmasınlar nasıl; çoktan sınırlarına dayanmış Arap Devrimleri!.. Yıllar ve yıllardır süren iç savaş da cabası ve elli yıldır kesintisiz süren devrim mücadelesi ve Haziran ve de Ekim serhıldanları!.. Nasıl korkmasınlar ki üstelik bunlar öncü sarsıntılarken. Üstelik hepsi biliyor bunlar daha iyi günleri, kulelerde deprem etkisi yapanlar henüz öncü sarsıntılar.

Fakat bazıları tüm bunları göremez. Olanı biteni, iki göz bebeğine sığandan ibaret sanır. Volkanları izler de seyrine doyamadan bilmez magmayı, bilmez kilometrelerce bazaltı, graniti ve cümle cihanın taşını yara yara geldiğini. Seyrine dalar da o dehşetin kızıl nehrini anlayamaz; o nehrin yana yana aktığını, yaka yaka aktığını. Bilmez anlayamaz yananın da yakan olduğunu.

Hiç aynı şey olur mu görünenle gerçekte olan?

Mahşeri sarsıntı sanıyorlar, yıkımı kriz ve ölümü galiba daha basit bir şey. Çünkü oluk oluk kan akarken ya seslerini çıkarmıyorlar ya da cellatlara "barıştan" bahsediyorlar! Saçmalığı bir yana bunun. Böyle böyle, kötü olanın, berbat olanın, katil olanın ömrü uzayıp gidiyor. Böyle böyle inancını yitiriyor insanlar.

Böyle böyle, "Bu memlekette hiçbir şey değişmez!". Böyle böyle işte; yöneten hep yöneten, yönetilen de hep yönetilen. Sezar hep Sezar, köle hep köle. Hatta Sezarlar değişir de biz hep köle kalırız! İşte böyle böyle kırılır umutlar. İşte böyle bu akbabalar ölü umutlarla beslenen leş kuşları, ümitsizler korosu sonsuz bir köleliğe mahkum ediyorlar bizi. İstiyorlar ki şöyle desin insanların tamamı: "Hiç bir şey değişmeyecekse niye ölelim, niye mücadele edelim!"

Bu mu yani, gerçekten bu mu, dövüşmemenin gerekçesi? Peki daha anlamlı ve doğru olmaz mı, "hiçbir şey değişmiyorsa niye yaşıyoruz ki!" diye sormak. Umuda sarılmak lazım, umuda sarılarak sormak lazım: "hiç bir şey değişmiyorsa" esas o zaman dövüşmek, esas o zaman kurşun eritmek gerekmiyor mu?

Umutsuzların tersine, gerçeğin görünenden ibaret olmadığını bilir ustalar. Büyük savaşçıların büyük düşünürler olması tesadüf değildir. Onlar derinden geleni anlar çözümler. Derinden geleni gören, anı neyin nasıl yıkacağını da bilir. Gerisi bunun ateşinde köz köze, yürek yüreğe yanmak ve bu yangının ateşinde çelikleşmektir.

Böyle böyle yenilir umutsuzluk, böyle böyle değişir milyonların inancı böyle böyle yıkarız setleri ve böyle böyle sereriz Sezar'ın cansız leşini Vezüv Dağının toprağına. Böyle böyle kalkar ayağa, şaha, isyana, kavgaya; kalkar, karışır, yürür insan. Çünkü böyle böyle gelir en derindeki o en büyük dalga.

Yüzeydeki çalkantıdır esas dalga diptekidir. Derinde olanı görmek bu yüzden çok önemlidir. Gelenin geldiğini önceden haber vermek de... Hem de herkese ilan ede ede, ki insanlar bilsin çıkacağı yolun, aşacağı dağın nasıl ve nerelerde pusulandığını ve nerelerde pusulandığını. İşte anca böyleleri ve böyleleriyle yürüyenler gerçekten hazır olabilir gelene. Dipten gelene.

Kim ne derse desin yoluna devam eder tarih. Eski kaleler yıkılır, dağılır bilmem kaç tahkimatlı mevziler. Baldırı çıplaklar bir kere daha yener lejyonlarını Roma imparatorluğunun, bin yıllara dayanan Çin hanedanlığının tabutuna son çiviyi çakar pirinç tarlalarından çal ve çamur içinde çıkıp gelen yoksul köylüler! Ordular düşer ve umutsuzluğun bayrakları kokuşmuş sahipleri gibi savrulur gider. Ve de bozgun karşı safta kaçınılmaz bir sona dönüşür.

Her şey değişir, her şeyin beka olduğu bir devlet yoktur ve hiç olmamıştır. Dün, bugün, yarın; değişti, değişiyor ve değişecek. Hem de biri yenilerek diğeri yenerek değişti, değişiyor ve değişecek. Bugün dünü yendi ve yarın bugünü yenecek. İsteyen istediği kadar inat etsin anlamamakta ama gerçek sadece bu; yarın bugünü yendiğinde o yarının, sahibi bu günün yoksulları sömürülenleri olacak, başka hiç kimse değil!

İnanmayın kalplerinin paslı kapılarını umudun rüzgarlarına kapatanlara. Siz bir başlayın gerisi gelecek, hem de derinlerden koparak. Siz bir başlayın gerisi dağları yakarak gelir! Siz bir başlayın bakın volkanın lav seli nasıl boşalıyor, fabrikalardan meydanlara akarak. İnanmayın onlara gördüklerinden fazlasını anlayamazlar oysa görünenle yetinenler hiç bir şey görmüş sayılmaz.

Siz bir başlayın bakın o zaman "bir şeyler değişiyor mu değişmiyor mu?"

Ve şimdi gelen gerçekten dipten gelendir.

EKİM DEVRİMİNİN 101. YILINDA DENİZLERİN BAYRAĞIYLA EN ÖNE!

"*İnsanlar vardır, hem de pek çok.. Günlük işleriyle uğraşır dururlar, kendilerinden uzaklarda olup bitenlere aldırış dahi etmezler, oysa bu uzaktaki olaylar, eninde sonunda şu ya da bu biçimde kendi kaderlerini de etkileyecek, yaşamlarını temellerinden değiştirecektir.*" (Saat 13'te Sayın Genaralim - sy.285)

19. yy'ın son 10 yılında sanayinin ve fabrikaların hızla geliştiği Rusya'da ilk grevler patlak veriyor ve çekirdek halindeki marksist gruplar ortaya çıkıyordu. 1895'te Petersburg'da işçi sınıfının kurtuluşu için Mücadele Birliği kurulur. Bu birliğin üyeleri arasında Vladimir İlyiç Ulyanov da vardır.

Memur bir ailenin çocuğu olan Ulyanov henüz 17 yaşındayken, Çar III. Aleksandr'e suikast düzenlemekten ağabeyi idam edilir. Ağabeyinin aksine marksizmi öğrenmek isteyen Ulyanov, Petersburg'a gider. Orada işçi sınıfının kurtuluşu için Mücadele Birliği'ni kurarak fabrika önlerinde bildiriler dağıtmaya başlarlar. 1895 sonlarında tutuklanarak, Sibirya'ya sürgüne gönderilir. 1900'ün başlarında sürgün yaşamı sonlandığında, haftalık halk gazetesi olan Iskra, teorik yayın olan Zarya'yı çıkarmaya başlarlar. Aralık 1901 yılında ilk kez Zarya da Lenin imzası kullanılmaya başlar. Lenin henüz o dönemlerde bile enerjik, canlı yapısıyla, görüşlerindeki netliği ile hemen fark edilir. Sabırlı, ısrarcı, enerjik yönleriyle Lenin net bir bakış açısına sahip bir insanın çabalarının, genel hareket için ne denli kritik öneme sahip olduğunun canlı örneğidir. Narodniklerin savunduğu köylülüğün öncü olduğu tezleriyle, Legal Marksistlerin, sosyalizme devrimle değil reformlarla gidileceği tezlerine, ekonomistlerin, işçi sınıfının ekonomik mücadele vermesi, siyasal mücadeleyi ise liberal burjuvaziye bırakması gerektiği tezine karşı amansızca savaş vererek Leninist tipte partiyi şekillendirir. 1898 yılında henüz Sibirya'da sürgündeyken bile "Sosyal-Demokratların Görevleri" adlı makalesinde, Rusya'da gerçekleşecek devrimin karakterine değinerek, devrimcilerin görevinin burjuvaziyle birlikte monarşiye karşı verilen demokratik mücadele ve proletaryanın tek başına vereceği kapitalizme karşı sosyalist mücadeleye önderlik etmek" olduğunu belirtir. Bu iki devrimin birbiriyle bağlarını açıklar. Lenin'e göre 19. yy sonlarındaki işçi hareketinin güçsüzlüğünün sebebi kendiliğinden öğelerin bilinçlilik üzerinde ağır basmasıydı. Rusya'da hızla sınai gelişme yaşanırken, fabrikalardaki dayanılmaz çalışma saatlerine karşı patlak veren grevlerin hiç birinin devrimci teori kılavuzluğunda gerçekleşmediğine değinir.

Lenin, proletaryanın kendiliğinden ve bilinçli hareketine ilişkin yürütülen tartışmaların devrimci partinin nitelik ve işlevinin ne olması gerektiğine ilişkin hayati önem taşıyan pratik sorunu maskelemek için ortaya atıldığını savunur. Kendisinin de ısrarla iki olgu üzerinde durması tesadüf değildir. Bu olgulardan ilki, devrimci teori olmadan, devrimci pratiğin olamayacağı ve ikinci olarak da, sınıfa siyasal bilincin 'dışardan' taşınacağıydı. Sınıfa bilinci taşıyacak olan elbette ki komünist partisiydi. Sonuna kadar yürüyecek olan sınıfa, ona öncülük edecek partinin ulaşması devrimin mayalanmasını hızlandırıyordu. Lenin geniş halk kitlelerinin geniş desteği olmadan devrimin gerçekleşemeyeceğini biliyordu. Parti çalışmasının hayati önemine sürekli vurgu yapar, proletaryanın kendiliğinden hareketinin küçük, belli ekonomik kazanımlar elde edebileceğini ancak bu kazanımların bile güçler dengesine bağlı olarak kalıcı kazanımlar olamayacağı, proletaryanın zafere ulaşması için siyasal iktidarı ele geçirmesinin önemini belirtir. Bu ise bir devrim sorunuydu. Bu savaşta proletaryanın en güçlü silahının parti olduğunu bilir ve şunu eklerdi: "*Devrimci olmak, sosyalizmi savunmak yeterli değildir. Bütün zincirlerin yerli yerinde durması ve bir sonraki halkaya mutlaka erişmeye hazırlıklı olabilmek için, her an zincirin var güçle kavranacak halkasının nasıl bulunacağını bilmesi gereklidir.*" Öncü parti kritik anda doğru adımlar atarak devrimi örmüştü.

Ekim Devrimi proleter devrimler çağını başlatmış, başka bir dünyanın mümkün olduğunu göstermiştir. Lenin devrimi ilan ederken, işçi sınıfına silahlarını elden düşürmeme, devrime sahip çıkma çağrıları yapıyordu. Emperyalist savaştan çıkılacağını duyururken Lenin, salondaki proleter ve askerler sevinç naraları atarlar. "Savaş bitti!" diyerek Lenin'i selamlarlar. Tek yürek olarak enternasyonal marşı söylenir. Marş bittiğinde bi ses duyulur. Aniden büyük bir sessizlik olur. Kitlenin içinden bir ses şöyle haykırıyordu. "*Yoldaşlar! Özgürlük uğrunda ölenleri unutmayalım*!" işte o anda hep birlikte görkemli melankolik olduğu kadar, zaferle dolu, canlı Rus halkına uygun "ölüm marşı" söylenir.

"*Halkınıza adadığınız kutsal aşkın kurbanı olarak / Bu korkunç kavga'da / Birer birer öldünüz / O'nun için, hayatı, onuru, bağımsızlığı için / Her şeyinizi verdiniz / Taş yürekli cellatlarca mahkum edilerek / Soğuk zindanlarda çile çektiniz. /Zincirler ayağınızda öğrendiniz sürgünün ne olduğunu / Güle güle kardeş / Soylu bir yol izledin sen / Halkın yeneceği zaman gelecek / Büyük, güçlü ve bağımsız... / Güle güle kardeşim / Sana güle güle...*"

Bu büyük davanın ölümsüzleşenlerinin bedenleri dünyanın dört bir yanında, toprağın atan kalpleri olarak uyurlarken, zindanlarda, sürgünlerde, fabrikalarda, ayaklanmalarda ardılları kızıl bayrağı dalgalandırmaya devam ediyor. Marşlar dillerinde bir yemine dönüyor. Her şey yolunda gitmiyor ancak kararlı ve karşı durulmaz bir yürüyüş başlamıştı artık.

101. yılında Ekim Devrimine giden yolda kendiliğindencilik ile öncünün bilinçli hareketlerini incelememiz bugünkü savaşımımızda devrime hazırlanmanın, proletaryayı hazırlamanın temel koşulu olmuştur.

İşçi sınıfının, her büyük, sarsıcı hareketinde devrim cephesi yüzünü sokağa dönüyor. Hareketin etrafında kenetleniyor. Proletaryanın içinde yoğun çalışma, proletaryayı devrimci komünist öncüsüyle buluşturarak ona kurtuluşunun anahtarını verecektir.

Bir Mücadele Birliği Okuru

Bir Küçük Esnafın İntiharı

Mahallede sevilen bir küçük esnafın intiharı üzerine konuştuğumuz yine bir küçük esnaf yaşadıklarını Mücadele Birliği okurlarıyla paylaşmak istedi. Biz de esnaf dostumuzun anlattıklarını sizlere aktarıyoruz:

Esnaf arkadaşı tanırdım. İyi bir arkadaştı. Biz esnaflar arasında fikir alışverişi olur. Daha bir hafta, on gün önce borçla mal döndürmenin ve sürekli zarar etmenin sonuçlarını konuştuk. Aldığın maldan ettiğin karı da üstüne koyduğunda borcunu çeviremez hale gelmiş. Sadece alım satımı devam ettirmek üzerine dönen bir küçük esnaf var. Birçok esnafın mesela bira tekellerinden mal alamaz hale geldiklerini gördük. Ama bulundurmaları gerek. Müşteri kesilmesin diye. Başka bir küçük esnafla anlaşıyor ondan alıp kendisi satıyor. Aldığı esnaf da tekellere karşı alım kotasını yükseltmiş oluyor. Aldığı fiyattan veriyor ama yine de satış kar değil zarar.

Zamlar o kadar hızlı yükseliyor ki, bir liraya aldığın malı iki liraya satmak zorundasın. Çünkü mal bittiğinde yerine koyacağını bir buçuk liraya alacağını hesap etmek zorundasın. Yoksa ayakta kalamazsın. Masraflar inanılmaz arttı. Üç ay önce 1000 TL elektrik ödüyordum bu ay 1.700 TL ödedim. Zabıta her bahaneye ceza yazıyor. Onların standardına uydurmak için üç kere tabelamı değiştirdim.

Saat 22'den sonra satış yaptığın, gece kapanış saatine uymadığın için kesilen 30 bin TL'nin üzerinde cezalar var. Damga vergisi, kira, stopaj, KDV, geçici vergi... Ve uzayıp gidiyor. Ortada kazanç yok, gelecek umudu yok. Karın tokluğuna çalışıyoruz diyeceğim ama bu son zamlardan sonra artık o da yok. Haksız

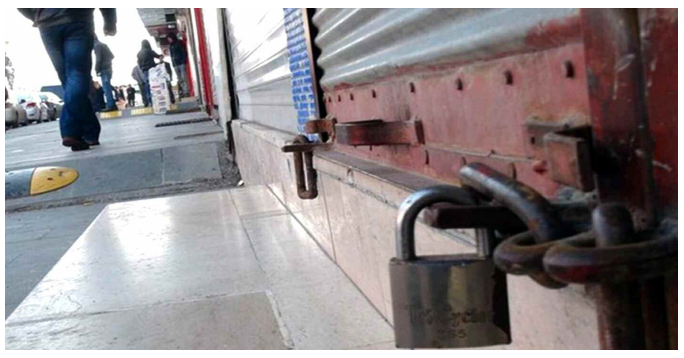

rekabet almış başını gidiyor. Efes, yani Anadolu Holding grubu Migrosları aldı, küçük esnafın alış fiyatına bazen daha da altına satış yapıyor. Parası olan büyük marketler küçük esnafı kapatmaya zorluyor. Migroslar aldıkları malları, iskontolu malları daha küçük yerel marketlere satıyor yani spotçuluk yapıyor. Küçük esnaf olarak %25-30 daha ucuza büyük marketlerden almak varken neden bizden alsın? Büyük marketler saat 22.00'dan sonra kapatınca müşteri tekel bayilere, bakkallara gider. Bu sefer de 22.00'dan sonra satış cezası var. Yani küçük esnafın kurtuluşu yok. Herkes eninde sonunda batacağının hesabını yapıyor. Ben de dükkanı devretsem bir işe girsem diyorum dükkanı devredecek kişi bulmak zor. Herkes krizi görüyor. İşe girsem işten çıkarmalar malum o da çıkmaz sokak. Şimdiden benim bildiğim birçok esnaf ya battı ya batmak üzere.

"Marketten alma bakkaldan al" gibi saçma sapan laflar duyuyorum. Güya solcular. Herkes kendi ekonomisini hesaplar ona uygun alışverişini yapar. Kapitalizm bu. Biz de gidip ucuz büyük marketlerden alıp rafımıza koyuyoruz, nereden ucuz bulursak. Bıraksınlar artık böyle politikaları. Esnaf tekeller tarafından hem kullanılıyor hem de yutuluyor. En küçük mahallede üç tane tekellerin marketi var. Ne yapsın asgari ücretli, reyonları geziyor onu oradan bunu buradan alarak yaşıyor.

Geçen sene KOSGEB kredileri verdiler. Verdiklerinin yarısından fazlasını BAĞKUR borcu, vergi borcu vb. kapatmak şartıyla verdiler. Elimizde bir şey kalmasa da o bizi o gün için rahatlattı. Şimdi ortada o da yok. Üstelik aldığımız kredilerin borçları da var. Bu işler o kadar uzun sürmeyecek belli ki. Herkes kendi işine bir ömür biçecek. Bu duruma karşı örgütlenip karşı koyacak ya da susup faturayı ödeyecek, batacak. Esnafın aklını başına toplaması, işçilerin arkasında durması lazım.

Köroğlu Grup İşçileri Havalimanı İşçilerini Selamladı

Kozyatağı'nda Köroğlu Grup'un konut yapımında çalışan inşaat işçileri aylardır paralarını alamadıkları için Eylül ayı sonundaişi durdurarak şantiyeyi işgal etmişti.

İşçiler, 20 Ekim sabahı basın emekçileri, 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu, Mücadele Birliği, Alınteri, Onur ve Ekmek Derneği, HDP'den dostlarıyla kahvaltıda buluştu.

"*Biz 27 gündür şantiyeyi işgal ettik fakat sesimizi duyuramadık. Basın emekçisi bir kaç arkadaşımız gelip haber yaptı, birkaç siyasetten insan ziyarette bulundu" diyen işçiler, 3 Havalimanı işçilerinin dövülerek gözaltına alınıp tutuklanmalarına değinerek inşaat işçisinin kaderinin her yerde aynı olduğunu söylediler. İşçiler "Bu yüzden hem kendi sesimizi duyurmak hem de başta tutuklanan arkadaşlarımızın serbest bırakılması olmak üzere, 3. Havalimanı işçilerinin taleplerinin tüm inşaat işçilerinin talepleri olduğunu, hatta tüm sektörlerdeki işçilerin talepleri olduğu mesajını vermek istedik*" dediler.

Şantiyede bazı yerlerde havalimanı işçilerine ilişin yazılar var. Fakat yağmur nedeniyle çoğu silinmiş durumda. Bazıları dikkatli bakınınca okunabiliyor. "Onurlu Havalimanı işçisi", "Özgür Karabulut serbest bırakılsın", "Yaşasın havalimanı direnişi" gibi yazıların izleri var. Çok defa döviz ve ozalitler de astıklarını söyleyen işçiler, "*Yağmur yağıyor, hepsi dağılıyor. Yarın gene yazacağız karton buldukça ya da alabildikçe yazıyoruz*" diyorlar.

İşçilerden Taner Mutlu "*Biz aylardır paramızı alamadık, en sonunda işi bıraktık, şantiyeyi işgal ettik. İlk zamanlar üç beş kişiydik, o zaman polis geldi bizi alıp götürdü, mafya gibi adamlar gönderdiler bizi korkutmaya çalıştılar. Biz yılmadık, bizim paramızı ödeyin biz de gidelim dedik. Ekmek ve Onur Derneği'nden arkadaşlar bize destek verdi. Arkadaşlarla*

tekrar değerlendirdik ve şantiyeden çıkmama kararı aldık. Çünkü bize aylardır sözler veriliyor ama paramızı alamıyoruz. Yalnız burada değil, bu istisnasız bütün şantiyelerde aynı. Havalimanı'ndaki arkadaşlarımızın durumu ortada. Neden eylem yaptılar, işte buraya bakın! İş güvenliği denilen bir şey kesinlikle yok. Arkadaşlarımız şu konteynırda kalıyor. 27 gündür sadece bir kaç basın emekçisi arkadaş geldi haber yaptı. Birkaç siyasetten arkadaş ziyaret etti. Sesimizi duyuramadık. Deniyor ki, 'işçiler eylem yapsın, sesini çıkarsın'. Gerçekçi olalım. İşçiler sesini iki gün çıkarır, üç gün çıkarır. Sonra ne olur, ya işten kovulur, ya polis gelir gözaltına alır ya öldürülür, ya da havalimanındaki arkadaşlarımız gibi hapishaneye götürülür. Ne yaptı arkadaşlar? Suçları ne? Ama mafya sistemi kurulmuş, patronların bir ortağı iktidar, bir ortağı belediy.e.. Zaten son yasalar çıktı sistem iyice çöktü. Buraya zabıtadan, belediyeden geliyorlar, işçiye bakan yok, direk patronun yanına gider masasına oturur 'E, dostum nasılsın ne var ne yok? Kazancımız ne? Bir sorun var mı?' der seni görmeden çıkar gider. İşçi yaralanmış, işçi ölmüş, parasını alamamış, hiç kimsenin umurunda değil.

Böyle binlerce inşaat var. Havalimanı da bunlardan biri. Bu arada herkes de bilsin ki, havalimanındaki arkadaşlarımızın talepleri bizim de taleplerimiz onlarla gurur duyuyoruz. Tutuklanan Özgür arkadaşımızın ve diğer arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Onları göremiyoruz, ulaşamıyoruz. Ama bilsinler ki gönlümüz onlarla. Biz de eylemde olduğumuz havalimanına gidemedik ama gönlümüz onlarla, taleplerimiz bir. Sesimizi duyuran herkese de teşekkür ederiz" dedi.

Raif Yılmaz ise "*Biz bu inşaata başladık, kaba inşaatını bitirdik, bize çek, senet verdiler ama hepsi geri döndü. Bizi bugün-yarın diye iki ay bir şekilde oyaladılar. Biz 27 gündür şantiyedeyiz. Bugün ilk defa hem basın emekçisi hem de diğer emek dostlarıyla birlikteyiz. Çok duygulandık, destek için arkadaşlar gelince mutlu oluyoruz. Havalimanındaki arkadaşların durumu bizi çok etkiledi. Başta tutuklu arkadaşlarımız olmak üzere hepsine selam gönderiyoruz. Hapisteki arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz*" dedi.

Bir başka işçi ise iki aydır bugün yarın oyalandıklarını ve 27 gündür de eylemde olduklarını paraları ödeninceye kadar da şantiyeyi terk etmeyeceklerini belirterek "*3. Havalimanı işçisi arkadaşlarımızın da taleplerinin arkasındayız. Tutuklu arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz*" dedi.

Mermer işçisi Mustafa Akyol "*Havalimanında direnen arkadaşlarımızın taleplerinin yanındayız ve tutuklanan arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Çünkü onlar suçlu değil, asıl suçluları değil, hak sahiplerini tutukladılar. Sonuna kadar onların yanındayız*" dedi.

Taner Mutlu da "*3. Havalimanı'ndaki çalışma şartlarını biz çok iyi biliyoruz çünkü biz de aynı şartlarda çalışıyoruz. Yemekhanesinden, banyosuna, yemeğine kadar. Yaşam alanı diye bir şey yok zaten. İşçi hakkı diye bir şey yok. İşçi hakkı olsaydı, arkadaşlarımız hakkını istediği ve direniş yaptığı için tutuklanmazdı. Biz buradan inşaat işçileri, dayanışmaya gelen market işçileri, tekstil işçileri hepimiz birlikte havalimanı işçilerine özgürlük istiyoruz. Özgür Karabulut'a ve tüm tutsak arkadaşlarımıza özgürlük*" diyerek havalimanı işçilerini selamladılar.

Venezuela: ABD Emperyalizminin Hedefinde 20 Yıl

Latin Amerika'da ABD ve uşakları, Venezuela'nın Bolivarcı hükümetine karşı olası bir askeri müdahale için vites büyütüyorlar. Geçen Şubat'ta Dışişleri Bakanı Rex Tillerson, Latin Amerika ülkelerini turlaması sırasında böyle bir saldırı için destek bulmaya çalıştı. ABD'li yetkililer, o günden beridir Venezuelalı muhalif kesimlerle darbeye desteği tartışmak için bir araya geldiler. Ve Donald Trump'ın kendi yönetimine bir ABD müdahalesini göz önünde bulundurmaları için tavsiyede bulunduğu söyleniyor.

Güney Amerika'nın kuzey sahilindeki dünyanın en büyük petrol rezervlerine sahip bu ülkeyi ABD emperyalizminin öncelikli hedefleri arasına sokan ne idi?

Hugo Chavez'in 20 yıl önceki başkanlık seçimindeki ilk zaferinden beri ve Bolivarcı devrim süreci ile Venezuela'nın sosyalizmi kurmayı hedefleyen egemen bir devlet olarak kuruluşu onu hedef haline getirdi. Petrol rezervleri de onu değerli bir hedef yaptı.

ABD, 1823 yılında ABD başkanı James Monroe tarafından deklare edilen ABD hegemonyasının Batı Yarımküredeki tüm toprakları, kaynakları ve halkları kapsadığına dair ırkçı ve şovenist Monroe Doktrini'ni izlemeye devam etti. Orijinal deklarasyon Avrupalı sömürgecileri hedefliyormuş gibi görünürken, doktrin, Latin Amerikalı ve Karayipli bir ülkenin gerçek anlamda egemenliğini elde etme girişimlerine karşı kullanıldı. Sosyalizmi kurmuş Küba'nın yanı sıra Venezuela, Bolivya, Nikaragua ve daha öncesinin Şili'si sadece kendi kaderini tayin hakkını istemek suretiyle ABD'nin bölgedeki kontrolüne karşı çıktıklarında, ABD buna ekonomik yaptırımlar, abluka, şiddetle yıkma ve askeri müdahale ile karşılık verdi.

Washington'un Venezuela, Küba ve Nikaragua'da yapmaya çalıştığı, ABD'nin 2014 yılında Ukrayna'da,1970-73'te Salvador Allende önderliğindeki Şili hükümetine karşı ve 2011'de Libya'da Muammer Kaddafi hükümetine karşı yaptığı ve hepsi gerici, faşizan rejimlerle sonuçlanmış müdahaleciliğiyle aynı paralelliktedir.

Yaptırımlar ve Şiddetli Yıkım

2015'ten beri ABD ve Avrupalı müttefikleri, muhalefet liderleriyle ittifak yapıp onları finanse ederken Bolivarcı Venezuelalı liderlere ağır yaptırımlar uyguladılar. Venezuela muhalefeti daha çok Avrupalı beyaz soydan ve ırkçı, cinsiyetçi; siyahları, yerlileri ve Venezuela'nın işçi sınıfını sömürmeye çalışan burjuva sınıftan geliyor.

2015'te, Venezuela'daki muhalefet, Chavezistaslara karşı şiddet ve korku yaratmak suretiyle Bolivarcı hükümeti düşürmek için yeni taktiklere başvurdu. Bu sağcılar, Venezuela'da insani kriz olduğuna dair bir hikaye ürettiler ve tüm problemlerden ülkeyi yöneten Nicolas Maduro ve Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi'ni sorumlu tuttular.

ABD tarafından özgürlük savaşçıları olarak adlandırılan Vente Venezuela adlı muhalif grubun üyeleri sivil insanların üzerine ateş açtı ve öldürdü. Bunlar, ateş açtılar ve 17 yaşında bir Afro-Venezuelalı olan Orlando Figuera'yı Bolivarcı devrimin destekçisi olduğu için öldürdüler. 2017'de muhalefet, depolanmış 40 ton yiyeceği yaktı ve aynı zamanda Venezuelalıların hükümetin hatası sonucu açlıktan öldüğünü iddia etti. Muhalefet lideri Julio Borges, bankalara Venezuela liderlerinin hesaplarını dondurma çağrısı yaptı.

27 Eylül'de Venezuela Dışişleri Bakanı Jorge Arreaza, New York'ta Bolivarcı Devrimi destekleyenlere [yaptığı konuşmada] ABD'nin Venezuela hükümetinin üyelerine uyguladığı yaptırımların ülkeye halkın yararına kullanılabilecek para girişini engellediğini söyledi.

Arreza, Venezuela'nın Avrupa'ya petrol göndereceğini ve bu ülkelerin ödeme yapacakları zaman, yaptırımlardan dolayı bankaların paraya el koyacağını açıkladı. Venezuelalı analizcilere göre, Trump'ın ülkeye karşı yaptırımları, Bolivarcı Cumhuriyet'e 6 milyar dolara mal oldu. Bu ekonomik krizin nasıl Bolivarcı sistemden değil de yaptırımlardan kaynaklı olduğunu gösteren bir örnek.

Geçtiğimiz 20 Mayıs'ta Nicolas Maduro, %68 oy oranıyla yeniden Venezuela devlet başkanı seçildi. Uluslararası gözlemciler ve Venezuela Ulusal Seçim Komisyonu seçimlerin şeffaflığını doğruladı. Venezuela, ABD'nin kullandığı makinelerin tersine her aşamada %100 oranda kontrol edilebilir makineler kullanıyor.

Venezuela muhalefeti, Maduro onları katılmaya ikna etmeye çalıştığı ve hatta muhalefete kampanya yürütmesi için fazladan bir ay vermeyi kabul ettiği halde aleni bir şekilde seçimleri boykot etti.Seçimlerin şaibeli olduğuna dair hiçbir iddianın temeli olmamasına, bunun açık bir zafer olmasına rağmen ABD yönetimi Maduro'ya ek yaptırımlar getirdi.

ABD yaptırımlarını ve bunların Venezuela parası (Bolivar Fuerte) üzerinde yaratacağı zararları göğüsleyebilmek için Maduro yönetimi, bir çok ekonomik reform açıkladı. Bu reformlar, Bolivar Soberano adında yeni bir para birimi kullanmayı da içeriyor. Bolivar Soberano, Bolivar Fuerto'dan beş sıfır daha az (1 Soberano =10.000 Fuerte) ve Venezuela'nın petrol rezervleri tarafından destekleniyor.

Başkan Maduro, bu reformları 25 Haziran'da duyurdu ve iki haftadan daha az bir süre sonra Maduro'nun hayatını hedef alan bir girişim oldu.

Suikast Girişimi

5 Ağustos'ta, Bolivarcı Ulusal Muhafız Güçleri'nin bir olayı anması esnasında Maduro konuşurken iki küçük dron havada sinsi bir şekilde uçuyordu. Aniden dronlardan biri kontrol dışına çıktı, diğeri havada patlayıp içlerinde Venezuela polisinin de olduğu bir çok insanı yaralarken, bir binanın kenarına çarptı .

Bu başarısız dron saldırısının, onun ezici çoğunlukla yeniden seçilmesinden sadece iki ay sonra Maduro'yu öldürmeyi hedeflediği açıktı. Venezuelalı otoriteler, bu suikast girişiminde yer alan hepsi komşu Kolombiya'da, Bogota'da yaşayan ve buradan koordine eden Venezuelalı muhalefet lideri Jullio Borges ile bağlantılı 43 kişiyi tanımladılar.

Venezuela'nın İletişim ve Bilgi bakanı Jorge Rodriguez, Kolombiya hükümetinin Borges'le bağlantılı terörist grupları eğittiğini ve bunların bir çok üyesine sınırı geçip Venezuela'ya girmeleri için izin verdiğini ileri sürdü.

Devam Eden Saldırganlık

Her Eylül ayında New York şehrinde Birleşmiş Milletler merkezlerinde dünyanın her yerinden yüksek düzey delegeler Genel Konsey'in açılışına katılırlar. 21 Eylül'de ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo Fox Haberlere konuştu: "*Önümüzdeki günlerde Venezuela liderliğine karşı baskı seviyesini artıracak bir dizi eylemin devam edeceğini göreceksiniz*".

25 Eylül'de BM'de tartışmalar başladığında, BM, Ulusal Konsey'in başkanı Clia Flores Maduro, eski Venezuela genel savcısı ve iki Venezuelalı yetkili hakkında yaptırımlar koydu. Clia Flores aynı zamanda Başkan Maduro'nun eşi.

Maduro, bir son dakika kararı ile New York'a geldi ve Genel Konsey'de bir konuşma yaptı. Maduro, 26 Eylül'de Harlem'deki Riverside Kilisesi'nde sürpriz bir şekilde göründü ve emperyalist propagandaya karşı Küba devlet başkanı Miguel Diaz Canel'in konuşmasını dinlemeye gelen 2 bin kişiden fazla kalabalığa emperyalist propagandaya karşı Venezuela halkının mesajını iletti.

Bir sonraki gün, BM'nin dışında sağ kanat Venezuelalılar Maduro yönetimini protesto ettiler ve ülkeye askeri müdahalede bulunulması çağrısı yaptılar. ABD Büyükelçisi, İsrail'e ve Suudi Arabistan'a desteğiyle tanınan Nikki Halley, ABD'nin birliğinden bahsetmeksizin protestolara katıldı. Haley, escualidosları (yani aşağılık, zayıf kişilikleri) Trump yönetiminin onların gündemini desteklediği ve Maduro'yu ofisinden uzaklaştırmak için çalışacağı yönünde temin etti. Böylece, Washington, bariz bir şekilde egemen bir ulusa müdahalede bulundu.

Bu Latin Amerikalılar için Ne Anlama Geliyor?

Venezuela'da yoksulluk, Bolivarcı hükümetin geçen on yılda %60 artan sosyal programlara yatırım yapmak üzere ulusallaştırılmış petrol sanayiinden elde edilen geliri kullanmaya başlamasından beri azaldı. Küba ile yapılan ittifaklar, yetenekleri ve dayanışmalarıyla ün salmış Kübalı doktorların Venezuela'nın kırsal bölgelerindeki komünlerde insanları ücret almadan eğitmelerini mümkün kıldı.

Gini hesaplamalarına göre, Venezuela'daki eşitsizlik %54, yoksulluk %44 oranında azaltıldı. 1996'da Venezuelalıların %70.8'i yoksulluk içinde yaşıyordu. 2010 yılında bu oran %21'e düşürüldü. Görevde kaldığı 13 yılda Chavez, "Misiones" adı verilen 20 milyon insanın yararlandığı bir yoksulluk karşıtı programı hayata geçirdi. Chavez öncesi 387 bin yaşlı insan emekli pansiyonlarında kalıyordu. Şimdi Venezuela'nın 24 milyon insanının 2.1 milyonu pansiyonlarda kalıyor.

Bunlara ek olarak, UNESCO Bolivarcı Cumhuriyet'te okur-yazar olmayanın kalmadığını kabul etti. %72 oranında çocuk gündüz bakımevlerine gidiyor,%85 oranında okul çağındaki çocuk da devlet okullarına gidiyor. Venezuela, üniversitede okuyan öğrenci sayısı açısından Latin Amerika'da 2. sırada dünyada ise 5. sırada bulunuyor.

Yiyecek sıkıntısıyla mücadele etmek amacıyla Başkan Maduro, 2016'nın başlarında toptancılarla ve yönetimle doğrudan yiyecek dağıtımı ve komünlere devlet desteği sağlanılması için bağ kurmak üzere Yerel Tedarik ve Üretim Komiteleri(CLAPS) inisiyatifini duyurdu. Bu, bugüne kadar Venezuelalılar için en etkili programlardan biriydi.

Venezuelalıların büyük çoğunluğu Mestizo, Yerli ve siyahilerden oluşuyor. Muhalefet ve burjuvalar ise sömürgeci İspanyol soyundan gelen beyazlardan. Bunların zenginliği toprak sahipliği ve köle emeğinden elde edilmiştir. Bir Afro-Venezuelalı eylemci olan Maria Emilia Duran, TeleSUR televizyonuna yaptığı konuşmada "Beyazlar, burjuvalar, sınıfçı, ırkçı, cinsiyetçi elit, vatanperver değil" dedi ve ekledi "Bunlar, sadece kendilerinin var olduğu bir Venezuela istiyorlar, Siyahların,yerlilerin ve yoksul insanların değil". Güney Amerika, zengin bir ırk çeşitliliğine sahip, bununla birlikte, sömürgecilikten kaynaklı çokça ırk ayrımcılığı ve sömürü de mevcut.

Siyahlar, Mestizolar ve Yerliler, anakarayı oluştururken, birçok ulusun egemen sınıfı varlıklı ve beyazdı. 2017 yazında bir çok siyah Latino insanın feryadı sonrası, Peru ve Meksika gibi çeşitli Latin Amerika ulusları nihayetinde Afro-Latinleri bir kategori olarak tanıdılar.

Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti, ırkçılığı ve ayrımcılığı ortadan kaldırmak ve en çok ezilmişleri kollamak için aktif bir şekilde çalışan bir kaç Latin Amerika ülkesinden biri olarak kaldı. Bu da Venezuela muhalefetinin geri çevirmek istediği şeylerden biri.

Bolivarcı Devrim, tıpkı Küba Devrimi gibi, işçi ve ezilenlere halkın kazanabileceğini gösteren bir sembol durumunda. Jorge Arraza'nın 27 Eylül'de New York'ta dediği gibi : "*Onlar(ABD) bizi şeytanlaştırıyor; çünkü biz sosyalistiz.*"

Bu devrimler, Siyahi Latin Amerika Devrimi'nin birer parçası ve Bolivarcı idealleri ABD'ye ve faşist saldırganlığa karşı korumak emperyalizmin göbeğinde olanlar için önem taşıyor.

Çeviri Kolektifi tarafından
Workers World'den çevrilmiştir

CHE VE CAMİLO İÇİN BİR ÇİÇEK

Devrimden sonra Küba Komünist Partisi'nin merkezi yayın organı olan gazeteye adını vereceği Granma adında bozuk bir yat ile çıkılan yolculuk ile başladı Küba devriminin tarihi. Meksika'dan yola çıkıldığında 82 kişi, Küba topraklarında 12'ye düştü. Bu 12 kişi arasındaydı Che, Fidel, Raul ve Camilo. Che tüm dünyanın ilgi ve hayranlıkla baktığı bir kahraman olarak tanındı; Fidel ve Raul Castro kardeşler Che'nin ardından Küba'da sosyalizmi yeşertmek için verdikleri mücadeleyle. Peki Camilo? Küba denince belki çoğu insanın aklına gelmeyen, ya da tanımadığı bir isim, ölümünden sonra Che'nin oğluna verdiği ismin babası: Comandante Camilo Cienfuegos.

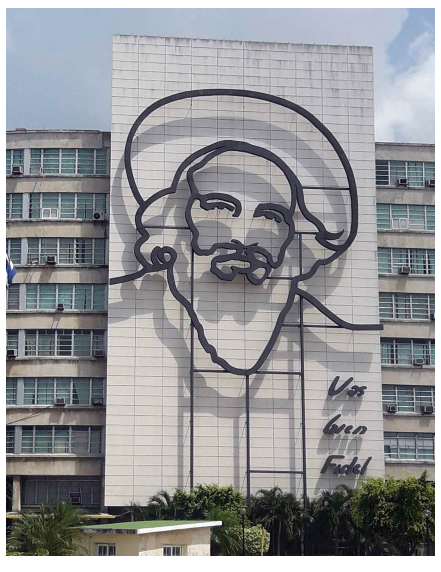

Gerilla mücadelesinden tanıdığımız Camilo, Havana'da San Alejandro Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğrenim görürken, parasızlık yüzünden öğrenimine ara verdi. 1948 yılından itibaren politik gösterilere katılmaya başladı. Devrimci bir öğrenci hayatı geçiren Camilo, 1954 yılında Fulgencio Batista iktidarına karşı mücadele eden öğrenci grupları arasında yer aldı. Küba bağımsızlık savaşı önderlerinden Antoni Maceo'nun anıldığı bir gösteride polisin saldırısı üzerine kolundan yaralanan Camilo o günleri şöyle anımsayacaktı:

"*Beni öğrenci kliniğine taşıdılar. Orada hayatımın en derin duygularından birini yaşadım. Orada yüzden çok insan bir araya gelmiş bina girişinde toplanmışlardı. Beni havaya kaldırdıklarında alkışlar ve tezahüratlarla eşlik ediyorlardı. Ve öyle bir duyguya kapıldım ki, neredeyse ağlayacaktım. Ve bağırdım: 'Viva Cuba!' Şundan kesinlikle emindim, ne pahasına olursa olsun Küba özgür olmalıydı.*"

Polis tarafından takip edildiğini anlayıp ABD'ye gidecek, oradan sınır dışı edilince de Meksika'ya geçecekti. Meksika'da bütün hayatını değiştirecek olan adamla, Küba'ya çıkartma yapmak üzere hazırlık yapan Fidel Castro ile tanışacak, Granma yatıyla beraber yola çıkan 82 gerilladan birisi olacaktı.

Gerisini zaten biliyorsunuz. 1956'nın Aralık ayında 82 gerillanın Batista kuvvetleriyle girdiği çatışmayı, 12 gerillanın sağ kalmasını, yıllar içinde koca bir devrim ordusuna dönüşümünü ve gerilla savaşının zorlu yıllarını...

Sierra Maestra Dağlarına varabilen 12 kişiden biri olan Camilo, bağlı bulunduğu müfrezenin komutanı olan Arjantinli devrimci önder Ernesto Che Guevara ile dostluğunu geliştirecek ve silahlı mücadelesini sürdürecektir. 1958 yılında Fidel tarafından komutanlığa atanan Camilo özellikle Yaguajay şehrinin alınmasındaki askeri başarısıyla hatırlanacaktır.

Öğrenci eylemleriyle başlayıp, 26 yaşında devrimi görüp zaferi tadan Comandante Camilo Cienfuegos, 28 Ekim 1959'da devrimin üzerinden henüz 1 yıl bile geçmemişken, pilot Luciano Fariñas ve asker Félix Rodríguez ile küçük bir Cessna marka uçağa Camagüey Havalanı'ndan binmiş, Havana'ya doğru yola çıkmıştı. Uçak Havana'ya asla ulaşamadı. Tüm Küba uçağı bulmak için seferber oldu ancak tüm çabalara rağmen ne Camilo ve yoldaşları ne de uçak bulunabildi.

Fidel Castro'nun arama çalışmalarının başarısız olduğunu duyurmasından 3 gün sonra Cardenas halkı, şehrin merkezinde Céspedes Caddesi boyunca Ernesto Che Guevara'nın 'halka koşulsuz sadık biri' olarak tanımladığı Camilo'nun anısına, kıyı şeridine doğru yürüdüler. İçlerinde Gençlik Devriyesi'nin ve 26 Temmuz Gazilerinin de olduğu belediyenin bando takımı bu yürüyüşün başını çektiler. Sayısız çiçek buketi taşıyan bir donanma gemisinden alınan çiçekler halk tarafından koya bırakıldı. Devrimin kadın liderlerinden Celia Sánchez, uçağın kaybolduğu gün olan 28 Ekim'de Camilo için denize çiçek atılmasının gelenekleştirilmesini önerdi. O günden beri her 28 Ekim'de Küba halkı "Camilo için bir çiçek!" diyerek buketlerini okyanusa bırakmaya başladı.

Camilo'nun ölümünden yalnızca 8 yıl sonra Che, hep hayalini kurduğu özgür Latin Amerika için gidip gerilla mücadelesini başlattığı Bolivya'da CIA ve Bolivya Ordusu tarafından yakalandı. Ertesi gün, 9 Ekim'de bir köy okulunda katledildi.

Küba Halkı devrimin 8. senesinde ikinci kahramanını da yitirmenin acısıyla baş başa kaldı. İki liderin de ölüm tarihlerinin Ekim ayında olması sebebiyle, sosyalist Küba her Ekim ayının 8 ile 28'i arasını devrimin kahramanları Ernesto Che Guevara ile Camilo Cienfuegos'u anarak geçiriyor.

Bayraklar yarıya iniyor, okullarda, anıtlarda, müzelerde, kısaca Küba'nın dört bir yanında Che ile Camilo konuşuluyor. Çocuklar ellerinde kahramanlarının fotoğraflarıyla yürüyor. Ve okyanusa bir çiçek bırakıyor.

Eğer yolunuz bir gün Küba'ya düşerse, Devrim Meydanı'nda Camilo'nun bakanlık binasına işlenen rölyefi önünde durup, 27 yıllık hayatına bir devrim sığdırmış bu devrimciye selam vermeden geçmeyin.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 60 / 24 Ekim - 7 Kasım 2018 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Cem Mehmet SOLHAN / Adres: İskenderpaşa Mah. / Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Cem Mehmet SOLHAN / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.Kat No:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi2.net info@mucadelebirligi.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mucadelebirlig2 mucadelebirligi@hotmail.com

VAHŞİ OLAN DOĞA DEĞİL KAPİTALİZMDİR!

Alışkanlıklarımız vardır bizim bu topraklarda. Elma, portakal, ceviz yeriz, maydanozu, rokayı demet demet alırız. Çok ilginç yahut lüks de gelmez bu durum bize. Çünkü bu topraklarda kapımızın önünde elma ağacı vardır yahut komşunun kapısında incir, bahçesinde ceviz, erik. Büyük şehirde bile balkondaki saksılarımızda yeşil soğan, süs biberleri yetiştiririz. En doğal haliyle hayatımızın tam da içindedir. Üzerine düşünme ihtiyacı hiç duyulmaz bile. Peki, bu doğallığı birilerinin yaşamakta zorlandığını bilseydik?

Daha önce Küba'da birçok röportaj yaptık eğitim sağlık sanat ve sisteme dair. İlk defa bir doğa savaşçısına konuk olduk bu defa. Öyle ki kimi zaman insanlığa kızıyor. "*Dünyayı ve doğayı keşfetmeyi bırakıp uzaya gözlerini diktiler yaşamak için oysa doğa sonsuz bir kaynak bilgi edinmek isteyene*" diyor.

Maikel Lores Reyyes 75 yaşında Kübalı bir doğa koruyucusu. Maikel'a kim olduğunu sorduğumuzda önce bunu söylüyor bize ve ekliyor.

"*Kapitalizm doğayı yok ederken biz korumak zorundayız. Dünyamız kuşlar için çok tehlikeli. Ortadan yok olan birçok tür var. Nesli tükenmekte olan bu kuşların tekrar çoğalması ve doğaya salınması için savaşıyoruz.*

Biz doğayı korurken onun bize sunduğu tüm detayları düşünmek zorundayız. Örneğin meyve ağaçları yetiştiriyoruz fakat bunların hiçbirinde kimyasal ilaç kullanmıyoruz. Bir meyve ağacı yetiştirirken bir kelebeğin ölümüne sebep olamayız. Doğayı kendi doğasıyla korumamız gerekiyor. Doğada her şeyin çözümü var. Doğa ile mücadele edilmez. Doğanın parçası olunur."

Maikel'a soruyoruz "*sen bu seviyeye nasıl geldin*" diye. Devrimde çocuk olduğundan bahsediyor bize.

"*13 yaşında idim, çocuğum diye beni orduya almadılar. Yankee sürüsü Havana'nın eski sokaklarında ne bir ağaç ne bir park bıraktı biz çocuklara. Ben de fiziksel özelliklerimi ve yaşımı avantaja çevirip devrimcilere yardım ettim. Bir eşeğimiz vardı onunla dolaşıyormuş gibi yapıp istihbarat topladım. Devrimcilere yiyecek, ilaç ve haber taşıdım.*"

Devrim nedir senin için?

Yaşamdır. Bir sürü acı var kapitalizmde. Acı ve gözyaşı… Devrim huzuru, barışı, doğayı, yaşamın kendisini getirdi bize. Savaşmadan bunların hiçbirini elde edemeyeceğimizi gördük ve artık bu huzuru korumak için savaşmalıyız.

Yaşadığın bu evi ve bahçeyi Fidel'in ve Raul'un sık sık ziyaret ettiğini duyduk. Bize biraz onlardan bahseder misin?

Fidel, müthiş insancıl biri oldu hep. Öyle ki düşmanın bile içine görevli gönderip istihbarat isterdi. Kim zorunluluktan dolayı orda kim değil diye. Örneğin sadece aşçılık yapan yahut hemşirelik yapan insanlara çatışmalarda asla zarar verilmemesini sağlardı. Fidel insanlığa birlikte düşünerek başarılacağını öğretti. Birbirimizle kavga etmenin asla çözüm olmayacağını öğretti.

Raul ise her şeyi öğrenecek bir zekâya sahip. Hareketleri çok akıllıca… Kavrama gücü çok fazla. Her zaman devrimin özü olan yoksullaştırılanları korudu. Aynı zamanda Raul'un yönetimindeki 18. Birlik'te görevliydim. Onun bize öğrettikleri çok özel değerlerdir.

Birçok ödül ve madalya almışsın, bunlar sana ne hissettiriyor?

Aldığım madalyalar sayısız olabilir ama asıl ödülüm madalyalar değil yaptığımız tarım ve hayvancılık işinin halkımızın işine yaraması oldu. Dağlarda, kırda insanımızın gıdası yoktu. Bu topraklarda hep şeker kamışı yetişmiş ve toprağın niteliği azalmıştı. 'Bu verimsizleştirilmiş topraklarda acil ihtiyaç nedir' diye yola çıktık. Şu ana kadar başardıklarımız görevimizin bittiği anlamına gelmiyor. Daha yapılacak çok iş, harcanacak çok çaba var.

Kumandan Fidel'in sonrasında kapitalistler 'Küba biter' diye sevindiler sen ne düşünüyorsun bu konuda?

Devrim asla yok olmaz. Bir ateş yakıldı çoktan. Fidel'in yaptığı da buydu. Bu ateşin Fidel olmadan da yanmasını Fidel başardı. Bu düşünceler asla ölmez, özgürlük ölümsüzdür. Mücadeleyi kucaklayan insanların düşünceleri ölümsüzdür.

ABD kapitalizmi Küba'daki tarım ve hayvancılığa zarar veriyor mu?

Evet, özellikle bitki örtüsünü yok eden böceklerle saldırıyorlar. Şimdiye kadar defalarca saldırdılar bu şekilde. Kimi zaman drone kullanıyorlar, kimi zaman farklı yöntemler. Elimize geçen ilk böceği incelemiş en hızlı şekilde panzehirini hazırlıyoruz. Bu en sık kullandığımız korunma yöntemimiz. Aksi halde ne bitki örtüsü ne de canlı kalır.

Miguel Diaz Canel'i nasıl değerlendiriyorsun?

Çok güzel çalışıyor. Halk onunla da çok mutlu, zaten gençliğinden beri aktif görevde. Genç Komünistler Birliği üyesiydi. Raul'un öğrencisiydi. Hiç kimse şaşırmadı onun seçilmesine. Hep çok başarılı cesur bir komünist oldu; bundan sonra da öyle olacaktır.

Sosyalizmin dünya üzerindeki geleceğini nasıl görüyorsun?

Dünyadaki bütün sorunların çözümü sosyalizmde. Doğayı, insanlığı sosyalizm korur. Kapitalizmin hiçbir şeye çözüm getirmediği, aksine her gün acı, yoksulluk ve ölüm getirdiğine tanık oluyoruz. Tüm dünya sermayenin çözüm olmadığını görecek.

Senin gibi bilim insanları yetiştiriyor musun peki senden sonrası için?

Bizim eğitim sistemimiz doğayı korumayı anaokulundan itibaren öğretir. Burası benim yaşadığım yer, ama aynı zamanda bir okul. Öğrenciler buraya gelirler, konferanslar düzenleriz. Birlikte çalışmalar yürütürüz. Doğayı korumanın diyalektiğini kavramalarını sağlarız. En küçüğünden en büyüğüne tüm öğrenciler için bir öğrenim alanıdır burası. Bitkileri, hayvanları gözlemledikleri, dünyayı tüm canlılar için yaşanır kılmak adına fikir ürettikleri yerdir.

Okurlarımıza bir mesajın var mı peki? "Kimi zaman insanlar Küba halkı için ne yapabiliriz" diye soruyorlar, onlara ne önerirsin?

Küba'ya yardım etmek dünyaya yardım etmektir. Gerçekleri söylemekten, bilimsel ve gerçekçi mücadele etmekten asla vazgeçmeyin. Bize de dünyaya da böyle yardım edebilirsiniz. Gerçeklerin uzağına düşerseniz hiçbir şey yapamazsınız.

Maikel'ın bahçesi rengârenk çiçeklerle dolu. Meyve ağaçları, sebzeleri ve çeşit çeşit hayvanın bulunduğu devasa bir alan. Hayatımızda hiç görmediğimiz kuşlar, tavuklar, kediler, koyunlar var. 'Evrimin ahengi' diyor Maikel bu görsel şölen için. Daha önce yaptığımız röportajların hepsi kapalı alanlarda sessizlik içinde gerçekleşmişti. Oysa Maikel ile konuşurken yanı başımızda dans eden papağanlar, ayağımızın altından geçen Mapuchi tavukları, meyve sularımızdan içen kelebekler vardı. Doğanın korosu içindeydik orada. Veteriner hekim olan biriyle sohbet edecek olmanın bu kadar etkileyici olabileceğini hayal etmemiştik.

Bizi ağırlarken söyledikleri ise mutluluğumuzu artırdı. "*Çok uzak topraklarda bizimle aynı sebeplerden ötürü savaşan sizlerle tanışmaktan onur duydum. İnsanlık için, doğa için yoksullaştırılmışlar için mücadele edenlerin olduğunu bilmekten daha fazla hiçbir şey mutlu edemezdi beni. Kapitalizmin yoksulluğa mahkûm ettiği insanlar ve doğa için hasta la victoria siempre!*"

Zeynep TÜRKMEN
HAVANA-KÜBA

KÜBA, SOSYALİZM VE YENİ İNSAN

Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nin kuruluşunun 30.yılı kapsamında düzenlenen etkinliklerin bir yenisi daha geçtiğimiz 14 Ekim Pazar günü Şişli Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Evi'nde gerçekleşti.

Dernek adına yapılan konuşmada bu etkinliğin Ekim ayında düzenlenmesinin nedeninin Ekim ayının Küba'da Che ve Camilo günleri olarak geçmesi olduğu anlatıldı. Bilindiği gibi devrimin önderlerinden Ernesto Che Guevara 9 Ekim 1967'de ve Camilo Cienfuegos 28 Ekim 1959'da ölümsüzleşmişti. Bundan dolayı Kübalılar 8-28 Ekim arasını Che ile Camilo'yu anma günleri olarak çeşitli etkinlikler ile geçiriyorlar.

Etkinlik boyunca Küba Parlamentosu eski vekili Lázara Borrayo Tolón, Küba ve yeni insan hakkında merak edilen soruları cevapladı.

Yeni insan kavramının öneminden bahseden Tolón'un konuşmasından başlıklar şöyle:

- Küba'da çocuk ana rahmine düştüğü andan itibaren sağlık hizmetlerinden ücretsiz yararlanma hakkına ve eğitim hakkına sahiptir. Ve evrensel insani değerlerle yetiştirilir.
- Çocukların yaşlarına göre kendi örgütlülükleri ve federasyonları vardır ve bunlar politik örgütlenmelerdir. Gençler devletin politikalarını eleştirme ve değiştirme hakkına sahiptir. Karşı olduğu ya da uygulanmasını istediği konuları meclise getirir ve burada karar hakkına sahiptir.
- Küba'da fiziksel, zihinsel sorunu olan çocuklar özel çocuklar olarak görülür. Eğitimleri için tüm imkanlar sağlanır ve meclislerde yönetimlerde yer alabilirler. Özel çocuklar, Küba Komünist Partisi MK koruması altındadır.
- Gençler öğrenci olsun, işçi olsun örgütlüdür, politiktir, mecliste yetişkinlerle birlikte karar hakkına sahiptir. Küba'da gençler, Genç Komünistler Birliği üyesidir. GKB'nin de 4 yılda bir kongresi yapılır, kongre ile yönetimi ve politikalarını belirler. Mecliste karar haklarını kullanırlar.

Lázara Borrayo Tolón konuşmasının ardından, işçilerin günlük yaşamlarından elektrik-su faturalarına, Kübalı emekçilerin enternasyonal birlikteliklerinden sanat okullarına, bilime, üniversite eğitimine birçok konuda gelen soruları yanıtlandı.

Etkinlik sonrası herkese teşekkür eden Tolón, Türkiye halklarıyla birlikte olmaktan çok mutlu olduğunu dile getirdi. Toplu çekilen fotoğraflar ardından etkinlik sona erdi.

AYIŞIĞI
EKİN SANAT DERNEĞİ